

SOTA SUOMESSA

— SEN HISTORIALLINEN MERKITYS

EARL BROWDER

**Esitelmä joka pidettiin New Yorkin Suomalaisen
Työväenyhdistyksen järjestämässä tilaisuudessa
New Yorkin Työn Tempelillä, toukokuun 6 p.,
1940**

ALKULAUSE

Meillä on ilo tarjota tämän kirjasen muodossa amerikan-suomalaiselle väestölle Earl Browderin, Yhdysvaltain kommunistipuolueen yleissihteerin selostus kysymyksestä Suomen ja Neuvostoliiton välisestä sodasta ja sitä seuraavasta rauhansopimuksesta, joka on jännittänyt suomalaisen väestön mieliä enempi kuin mikään tapaus sitten Suomen sisällissodan 1918

Tässä kirjasessa esiintyvä aineisto muodostuu esitelmästä, jonka Browder piti Työn Temppelellä, New Yorkissa, toukokuun 6 päivä, 1940, Suomalaisen TyöväenYhdistyksen kutsusta.

Meidän tarkoituksemme tämän esitelmän julkaisemisessa suomenkielisessä asussa on auttaa amerikan-suomalaista väestöä saamaan todellisen kuvan niistä tapahtumista ja syistä, jotka johtivat Suomen ja Neuvostoliiton väliseen sotaan, kuin myöskin itse sodan vaiheista ja Suomen-Neuvostoliiton rauhansopimuksen merkityksestä ja sen vaikutuksesta kansainväliseen tilanteeseen.

Onhan eittämätön tosiasia, että kautta koko maailman ja erikoisesti Amerikassa annettiin Suomen ja Neuvostoliiton välisistä tapahtumista tahallisesti kokonaan väärä kuva tarkoituksella käyttäen näitä tapahtumia yleisenä kiihoittimena Neuvostoliittoa vastaan ja lietsoa yleistä sotahysteriaa Amerikassa, Amerikan jouduttamiseksi osallistumaan nykyiseen sotaan. Koko Amerikan valtuutuksen propaganda-koneisto pantiin kaikella voimalla tässä kysymyksessä liikkeelle.

Mutta erikoisesti amerikan-suomalainen lehdistö, puhumattakaan nyt sellaisista valkoisista lapualais-lehdistä kuin New Yorkin Uutiset, Valvoja, Päivälehti jne., mutta myöskin vielä n.k. "työväenlehtinä" esiintyneet Raivaaja, Industrialisti ja Osuustoimintalehti, antautuivat täydellisesti puhdistamaan ei ainoastaan Suomen hallituksen, vaan myös Suomen työväenluokan teurastajan, pyövelikenraali Mannerheimin ja lapualaiset fasistikenraalit, Wallenius y.m., jotka Suomen hallitus asetti Neuvostoliitto-vastaisen sodan johtoon. Nämä surkeat työväen petturilehdet pettivät kokonaan Suomen työväen ja Suomen kansan asian, pesten puhtaaksi Suomen hallitsevan luokan ja asettaen sodan alottamisen Neuvostoliiton syyksi.

Ja mitä itse sodankäyntiin tulee, niin sen menosta olivat nämä lehdet valmiit nielemään kaiken sen valheellisen oksennuksen mitä sotaa lietsova, Neuvostoliitolle vihamielinen amerikalainen suurlehdistö päivittäin palstoiltaan oksensi. Täten nämä lehdet uutisillaan ja toimituskirjoituksillaan antoivat lukijoilleen kokonaan valheellisen kuvan itse sodan käynnistäkin ja siten myrkyttivät jatkuvasti ameri-

kan-suomalaisen väestön mieliä Neuvostoliittoa kohtaan, joka oli antanut Suomen kansalle sen itsenäisyyden.

Suomen-Neuvostoliiton sodan yhteydessä pantiin n.k. mannerheimiläisten toimesta myöskin yleinen avustuskeräys toimeen "Suomen hätääkärsiville", jota käytettiin myöskin erikoisena propagandavälineenä amerikan-suomalaisen väestön mielipiteiden myrkyttämiseksi ja sotaosan hysterian lietsomiseksi.

Tämän mannerheimiläisen lehdistön taholta, ja erikoisesti kaikkein katalimmin Raivaajan taholta, lietsottiin mitä häikäilemättömintä suvaitsemattomuutta ja suhtautumista niihin amerikan-suomalaisten järjestöihin ja jäsenistöön nähden, jotka eivät hyväksyneet Suomen porvariston mieletöntä ja aiheetonta sotaa Neuvostoliittoa vastaan, vaan olivat sitä mieltä, että Suomen ja Neuvostoliiton väliset kysymykset olisi voitu täydellisesti ja kummankin maan molemminpuoliseksi eduksi ratkaista rauhallista tietä, kuten neuvostohallitus oli esittänyt. Raivaajan taholta kiihotettiin toisinajatteleviin nähden täydellistä roskajoukkomielialaa ja esiintymistä.

Me olemme olleet näiden tapahtuimen alusta alkaen sitä mieltä, että amerikan-suomalaisella väestöllä, sen suurella enemmistöllä, ei ollut mitään syytä antaa kannatustaan Suomen vallassaolijain ja mannerheimiläisten valkokenraalien sodalle Neuvostoliittoa vastaan, ja että sellaisen kannatuksen antaminen merkitsee Suomen kansan todellisten etujen vahingoittamista, puhumattakaan nyt siitä, että Suomen valkokenraalien kannatus on työväenluokan kansainvälisyyden kannalta mitä törkein rikos.

Toisekseen, me olimme heti alusta alkain sitä mieltä, että vaikkakaan amerikan-suomalainen väestö ei voi millään tavoin ratkaisevasti vaikuttaa Suomen oloihin, niin sille on tärkeää kyetä omaksumaan näihin tapahtumiin sellainen kanta, joka on eduksi Suomen työväestölle, Suomen kansalle ja niinmuodoin todella Suomen kansallisille eduille.

Browder tässä esitelmässään, jonka hän piti erikoisesti suomalaisille, analysoi kykenevänä kansainvälisten tapahtumien tuntijana sitä taustaa, tapahtumia ja syitä, jotka johtivat Suomen-Neuvostoliiton sotaan, todistaen väitteensä lukuisilla virallisilla asiakirjoilla, tunnettujen yhteiskunnallisten toimihenkilöiden ja sanomalehtien lausunnoilla. Hän pirstoo kappaleiksi kaikki ne likaiset valheet, miten muka Neuvostoliitto olisi halunnut karata "pienen, rauhallisen" Suomen kimppuun, tarkoituksella vallata sen alueet ja riistää Suomelta sen itsenäisyyden. Browder todistaa asiakirjoilla, miten aina Venäjän vallankumouksesta saakka imperialistiset vallat, Yhdysvallat siihen luettuna, ovat valmistaneet Suomea porraspuuksi, josta voidaan sopivan hetken tullen hyökätä Neuvostoliiton kimppuun. Ja kun Neuvostoliitto viime syksynä, ollen tietoinen imperialistien vehkeilyistä, ja toisen imperialistisen sodan muuttuessa nopeassa tahdissa maailmanso-

daksi, katsoi välttämättömäksi ryhtyä turvaamaan rajojaan, erikoisesti Leningradia ja Muurmannin rautatietä, ja sitä varten aloitti neuvottelut Suomen hallituksen kanssa, viimeksimainittu kieltäytyi Neuvostoliiton kohtuullisia ehtoja hyväksymästä, liittolaisvaltain painostuksen alaisena ja niiden luvatta Suomelle apuaan sodan syttyessä sen ja Neuvostoliiton välillä.

Mitä itse sotaan tulee, niin Browder osoittaa, että niin pian kun Neuvostoliitto oli saavuttanut päämääränsä, taivuttanut Suomen hallituksen neuvotteluihin rajojensa turvaamisesta, oli se valmis lopettamaan sodan ja solmiamaan rauhan, vaikka se, Mannerheimin linjan murrettuaan, olisi kyennyt ottamaan koko Suomen haltuunsa.

Browder osoittaa esitelmässään myöskin, miten Suomen-Neuvostoliiton rauha, jossa viimeksimainittu antoi voittamalleen maalle kohtuullisemmat rauhan ehdot kuin mikään muu voittajamaa olisi antanut, on kummankin maan kansoille edullinen, ja miten se pelasti Suomen joutumasta yleisen imperialistisen sodan piiriin, ja miten Suomen rauha rajoitti sodan piiriä Skandinavian maissa, joskin Norja joutui sodan piiriin myöhemmin liittolaisten ja Saksan välisessä taistelussa.

Me toivomme, että Browderin esitelmän suomenkielellä julkaiseminen auttaa amerikan-suomalaisia poistamaan niitä lukuisia harhakäsitteitä ja väärinymmärryksiä, mitä Neuvostoliitolle vihamielisen ja sotaa lietsovan propagandan myrkytys on sen mieliin jättänyt Suomen-Neuvostoliiton välisistä suhteista. Lisäksi, me toivomme, että näiden kysymysten selviäminen auttaa suomalaista väestöä selvemmin käsittämään nykyisiä maailmanlaajuisia suuria tapahtumia, joista Suomen kysymys oli kiinteä osa.

Lopuksi amerikan-suomalaiset epäilemättä kykenevät tämän kirjasen luettuaan vetämään tärkeän opetuksen siitä, kuinka katalaa roolia pelaavat sosialidemokraatit ja muut työväen petturit, jotka toimivat imperialististen mestariensa käskyläisinä ja juoksupoikina.

Ylläolevasta kartasta näkyy likipitään uusi raja Suomen ja Neuvostoliiton välillä. Luovutettu alue on merkitty pistevarjostuksella.

SOTA SUOMESSA

— SEN HISTORIALLINEN MERKITYS

Miltei kaksi kuukautta on kulunut siitä kun rauhansopimus allekirjoitettiin, joka päätti äskeiset vihollisuudet Suomen hallituksen ja Neuvostoliiton välillä. Tapaukset näiden kahden kuukauden aikana ovat täydelleen vahvistaneet sen tosiasian, että Amerikan sanomalehdet perin pohjin tiedottivat Amerikan kansalle väärin tähän taisteluun kietoutuvista kysymyksistä, voimasuhteista tässä taistelussa ja sen päämääristä. Vasta sen jälkeen kun tapaukset ovat rekisteröineet kulkusuuntansa alamme me saada tietää jotakin totuutta näistä tapauksista amerikalaisessa sanomalehdistössä.

Neljän kuukauden ajan hautasi Amerikan sanomalehdistö nämä tosiasiat valhevuoren alle verhoten toiveensa, jonka mukaan vihdoinkin oli koittanut kapitalistien "pyhän sodan" päivä Sosialismin maata vastaan "siveyden ja sivistyksen" vaipan alle — vaipan, jota pääoma aina on käyttänyt peittämään kaikkein raaimmat väkivaltekonansa. Neljän kuukauden ajan käyttäytyi amerikalainen, brittiläinen, ranskalainen ja skandinavialainen sanomalehdistö tulikumassa odotuksen kiihkossa aivan kuin sota Saksan ja Englannin-Ranskan blokin välillä olisi ollut jokin ohimenevä, merkitystä vailla oleva, vähemmän tärkeä ilmiö; aivan kuin "siveydelle ja sivistykselle", se on raakalaismaiselle imperialismille ainoa todella merkitsevä ja suunnattomasti lupaava olisi ollut taistelu "viattoman", "urhean", "pienen" Suomi-paran ja "Venäjän karhun", "soviettihirviön", tuon "sivistyksen vihollisen" — Sosialismin maan välillä. Taloudelliset rojalistit, Park Avenuen salonkileijonat, jalosukuiset toryt, brittiläiset työväenjohtajat, sosialidemokraattiset virkailijat, trots-

kilaiset, lovestonelaiset, valkokaartilaiset emigrantit, paa-
vi, kuninkaat ja presidentit — kaikki yhtyivät Neuvosto-
liiton ryvettämässä ja parjaamisessa — ne yhtyivät sii-
nä uskossa, että heidän hetkensä todella oli koittanut.

Jokaista siivoa ajatusta käytettiin kokeneiden dema-
gogien taitavalla ja tottuneella kädellä; jokaisella inhi-
millisen myötätunnon säikeellä leikittiin ja valheilla ja
väärin tiedottamisilla yritettiin ottaa kaikki se mikä ihmi-
sessä on parasta ja väärinkäyttää sitä kaikkein mahtavin-
ta ja korkeinta työssä uurastavan ihmisyyden yritystä vas-
taan rakentaa vapaa ja onnellinen maailma — Sosialis-
tista Neuvostoliittoa vastaan. Ne näkivät tilaisuutensa
koittaneen ja ne syöksyivät sen kimppuun kuin lauma raa-
televia koiria kuumeen houreessa. Mikään valhe ei ollut
liiaksi alhainen, mikään parjaus liiaksi ällöttävä otetta-
vaksi ja käytettäväksi yritykseen murtaa joukkojen luot-
tamus niiden toiveiden ja innoituksen maahan. Suomella,
ne ulvoivat, ei ollut mitään aikeita Neuvostoliittoa vas-
taan; Neuvostoliitto oli vikapää hyökkäykseen pientä
maata vastaan ja syypää “punaiseen imperialismiin”; se
oli aiheeton hyökkäys itsenäistä maata ja kansanvallan
mallimaata vastaan; Terijoen hallitus ei ollut mitään
muuta kuin sovietti-imperialismin nukke; Neuvostoliitto
oli lähtenyt hävittämään Suomen, tuon sivistyksen rinta-
varustuksen itsenäisyyttä. Jo ennen kun kysymysten rat-
kaisu oli siirtynyt taistelukentälle, keskellä Neuvostohal-
lituksen ja Suomen hallituksen rauhallista neuvottelua,
riensi presidentti Roosevelt heittämään syyllisyyden tut-
kaimen Neuvostoliittoa vastaan. Hän lähetti nootin neu-
vostohallitukselle tarkotuksella estää sopimuksen synty-
misen Suomen ja Neuvostoliiton välillä. Kiistämättä lä-
hetettiin tuo nootti Britannian hallituksen vaatimuksesta.

Neuvostohollituksen toimeenpanevan komitean puheen-
johtajan, Kalinin vastaus presidentti Rooseveltin noottiin
oli lyhyt ja vaikuttava. Hän sanoi:

“Katson tarpeelliseksi muistuttaa teille, Herra Pre-
sidentti, että Suomen Tasavallan poliittinen itsenäisyys

tunnustettiin neuvostohallituksen omasta vapaasta tahdosta jouluk. 31 p., 1917 ja että Suomelle suvereniteetti taattiin R.S.F.S.R:n ja Suomen välisessä rauhassa lokakuun 14 p., 1920. Nämä neuvostohallituksen teot määrittelevät vallitsevat johtavat periaatteet suhteissa Neuvostohallituksen ja Suomen välillä. Yhdenmukaisesti näiden periaatteiden kanssa käydään nykyisiä neuvotteluja neuvostohallituksen ja Suomen hallituksen välillä. Vastoin vissiin päämäärään pyrkivää toisintoa, jota levittävät piirit, joita ilmeisestikään ei kiinnosta Europan rauha, on näiden neuvottelujen yksinomaisena päämääränä tiivistää suhteita Neuvostoliiton ja Suomen välillä ja lujittaa näiden kahden maan välistä rauhallista yhteistoimintaa Neuvostoliiton ja Suomen turvallisuuden takaamisen asiassa.” (“War and Peace in Finland; Soviet Russia Today julkaisun asiakirjallisesa tutkielmassa, 1940, sivut 117-118).

Ellei näihin neuvotteluihin olisi sekaantunut asiaan kiinnostuneita kolmansia valtoja, niin ei ole epäilystäkään siitä, etteikö samallaiseen nopeaan ja tyydyttävään sopimukseen olisi päästy kuin mihin oli jo päästy Itämerenmaiden: Viron; Latvian ja Liettuan kanssa. Mutta näiden toisien voimien asiaan sekaantumisen tuloksena katkaistiin neuvottelut ilman että Neuvostoliiton nostamia kysymyksiä olisi tyydyttävällä tavalla soviteltu.

Tänään, kaksi kuukautta nopean, oikeudenmukaisen rauhan jälkeen Neuvostoliiton ja Suomen välillä, jolloin imperialistinen sota jatkaa veristä kulkusuuntaansa siirtyessään yhdeksänteen kuukauteensa ilman että teurastuksen päättymistä missään muodossa olisi näkyvissä, saattaa heti pelkästään tästä ristiriidasta nähdä, että Neuvostoliitto toimi ainoastaan hankkiakseen takeet turvallisuudelleen ja rauhalleen; että Suomen-Neuvostoliiton yhteenoton provosoivat Englannin-Ranskan ja Yhdysvaltain imperialismit toivossa “muuttaa” imperialistinen sota neuvostovastaiseksi sodaksi, toivossa saavuttaa Mynchenin alkuperäiset päämäärät. On selvää kuin kirkas, aurin-

gonpaisteinen päivä, että nämä vihollisuudet eivät olleet mitään muuta kuin imperialismiin kaksikymmenvuotisten pyrkimysten jatkamista hyökätä Neuvostoliiton kimp- puun ja tuhota se — vuoden 1919 imperialistisen inter- vention jatkamista toisen imperialistisen sodan olosuh- teissa.

Jo ennen kun vihollisuudet puhkesivatkaan, myönsivät tärkeät brittiläiset sanomalehdet, jotka avoimesti olivat Suomen Mannerheim—Ryti hallituksen kannalla, Neu- vostoliiton Suomelle tekemien esitysten puhtaasti puo- lustusluonteen. Esimerkiksi *Yorkshire Post* selitti marras- kuun 13 p., v. 1939 numerossaan:

“Vaatimus jalansijasta mannermaalla Hangossa on oikeutettu sillä perustalla, että yhdessä Hiidenmaan ja Saarenmaan saarten kanssa, jotka on vuokrattu Virol- ta, se antaisi hallinnan Suomenlahden suun ylitse. Stra- teegiselta kannalta ei tämä väite kaipaa mitään alle- viivausta. Myöskään ei mikään Euroopan kansa saata olla kokonaan vailla myötätuntoa Venäjän päättäväi- syydelle turvata itseään Saksan vihamielisiä tekoja vastaan tulevaisuudessa.”

Kuten tulemme näkemään, niin Saksan vihamielinen toiminta ei ollut ainoa, jota Neuvostoliiton oli pelättävä. *The Spectator*, toinen brittiläinen tärkeä lehti selitti mar- rask. 17 p., 1939 numerossaan seuraavaa:

“Venäjän” tarve saada konsessioonit, joita on vaa- dittu, saatetaan helposti käsittää vilkaisemalla kart- taan. Suomenlahden saatetaan käsittää merkitsevän Venäjälle samaa kuin mitä Dardanellit ja Marmoran- meri merkitsevät Turkille, kun Leningrad asetetaan Istanbulin tilalle. Sen jälkeen kun Venäjä on saanut ja- lansijan eteläiselle rannalle ja niille pääsyn uusien alu- eidensa kautta Virossa, vaatii Suomenlahden puolustus sarjaa samallaisia asemia linnoituksia varten pohjoisel- la rannalla Suomen kustannuksella. Näihin vaatimuk- siin se lisää yhden lisää Jäämerellä (joka ei koske Sak- saa) pitäen silmällä Murmanskin “turvallisuu- ta”.

Saattaa helposti antaa arvoa Venäjän halulle näihin hallitseviin asemiin. Niillä on todellista suhdetta siihen mitä käsitetään turvallisuudella.”

Niinpä niille, jotka eivät halunneet väaristellä totuutta, oli Neuvostoliiton asenne täysin selvä. Maailman ollessa sodassa, sodassa, jossa on selvääkin, että mitä tahansa saattaa tapahtua, oli ilmeinen välttämättömyys Neuvostoliitolle saada itselleen takeita maahanhyökkäystä vastaan, jota kauan oli uhattu ja kauan suunniteltu ensikädessä Britannian ja Ranskan hallituksien ja toisella tilalla Saksan hallituksen taholta.

Vähää aikaisemmin oli Neuvostoliitto päässyt hyökkäämättömyyssopimukseen Saksan hallituksen kanssa, joka oli luopunut julistamastaan halusta hyökätä Neuvostoliittoon. Mutta mitään takeita ei ollut siitä, etteikö liittolaisvaltojen käymä sota saattaisi pakottaa Saksan hallituksen muuttamaan mieltään, taikka saattamaan valtaan uuden hallituksen Saksassa, joka muuttaisi tätä päämäärää, ja ennen kaikkea oli selvää, että Britannian ja Ranskan hallitukset pyrkivät muuttamaan imperialistisen sodan luonnetta muuttaakseen sen sodaksi Neuvostoliittoa vastaan.

Näissä olosuhteissa näki Neuvostoliitto tarpeelliseksi saada aikaan takeita estääkseen tämän tapahtumasta.

Nyt sattui, että nämä Neuvostoliiton päämäärät itsensä turvaamisesta lännen imperialististen valtojen hyökkäystä vastaan osuivat yhteen Itämerenmaiden pikkuvaltojen kansojen intressien kanssa. Näiden kansojen etujen mukaista ei varmaankaan ollut tulla käytetyksi ponnahduslautana imperialistien armeijoille niiden yrittäessä tuhota Neuvostoliittoa: Niiden etujen mukaista ei ollut tulla muutetuksi taistelutantereksi, jolla suuret imperialistiset vallat saattaisivat koetella voimiaan Neuvostoliiton kanssa, ja ainoana mahdollisena takeena näiden Itämerenmaiden rauhalle ja hyvinvoinnille oli vetäytyä pois imperialististen valtojen sotasuunnitelmista. Tämä oli päämäärä, jota Neuvostoliitto tavoitteli.

SANOMALEHDET PERUUTTAVAT VALHEENSA

Tuskin oli Neuvostoliiton-Suomen välinen rauha allekirjoitettu, kun amerikalaiset kirjeenvaihtajat alkoivat tunnustaa mitenkä he olivat valhetelleet Neuvostoliitosta. On opetukseksi journalistisessa katumuksenteossa lukea Amerikan sanomalehtien tunnustuksia viimeisen kuudenkymmenen päivän ajalta Suomen tapauksista. *Dorothy Thompson* kirjoitti erikoisen palstan rekisteröidäkseen yleisön edessä, että hänelle oli hyvin pahasti annettu vääriä tietoja Neuvostoliiton-Suomen suhteista ja sodasta. *Walter Lippman*, yksi Amerikan journalismin suurista auktoriteeteista, kärsi miltei halvauksen julistaessaan länsimaiden sivistykselle "bolshevikkisen imperialismin" taholta koituvaa vaaraa. Hän oli yksi kaikkein hysteerisimpiä propagandisteja sodan puolesta Neuvostoliittoa vastaan ja hän vaati, että Yhdysvaltain olisi siihen myöskin osallistuttava. Mutta maaliskuun 12:n päivän jälkeen näki hän päivänvalon. Huhtikuun 16 päivänä palattuaan Europasta kirjotti hän katsauksen siellä vallitsevasta tilanteesta, jossa hän sanoi, että liittolaiset eivät olleet niin pahassa tilanteessa siellä kuin missä ne olisivat saattaneet olla, ottaen huomioon sen, että "niitä oli pidättänyt osalta hyvä vainu ja osalta hyvä onni kietomasta itseään tuhoisaan ja hyödyttömään sotaan Venäjän kanssa." Huhtikuun 20 p. hän kirjotti:

"Stalin ei yhtynyt Ranskalais-Brittiläiseen alliansiin, koska hän uskoi — ja kylliksi oikeaan osuvasti — että Venäjä saisi kestää hyökkäyksen kuorman, ja koska hän pelkäsi — eikä suinkaan ilman oikeutusta — että länsivallat eivät mahdollisesti saattaisi kestää kiusausta salliakseen sodan tulla kommunistivastaiseksi ristiretkeksi. Hän teki sopimuksensa Saksan kanssa välttyäkseen taistelemasta Saksaa vastaan ja tästä kumppanuudesta hän sai maksamatta mitään hintaa parhaat strategiset rajat mitä Venäjälle on mahdollista saada." (*New York Herald Tribune*, huhtikuun 20 p., 1940.)

Norman Deuel, entinen United Pressin toimiston johtaja Moskovassa, joka käsitteli Neuvostoliiton-Suomen sotaa, sanoi puheessaan American Society of Newspaper Editors' järjestölle Washingtonissa huhtik. 18 p.:

“Palattuani Amerikkaan olen usein kuullut keskusteluja siitä, oliko Venäjällä puolta tässä yhteenotossa. Uskon, että monet soviettijohtajat tosissaan pelkäsivät liittolaisvoimien hyökkäyksen mahdollisuutta siinä tapauksessa, että sota ulottuisi Skandinaviaan, kuten se nyt on tehnyt.” *New York World-Telegram*, huhtik. 19 p., 1940.)

Ja lopulta lähetti P. J. Philip, *New York Timesin* Pariisin kirjeenvaihtaja, joka kirjaimellisesti toimii Ranskan ulkoasiain ministeriön puheturvena, *New York Timesille* huhtik. 17 p. kaapelisanoman:

“Venäjän apu Saksalle on tiukasti rajoitettu “maksu käteisellä ja kuljeta itse” perustalle. Toisaalta on Moskovan hallitus hyötynyt Saksan huolestuneisuudesta välttää sotaa Idässä imperialistisen Venäjän vanhojen puolustusasemien uudelleen luomisen puolesta. Aivan alusta pitäen ovat Joseph Stalin ja Vyacheslav M. Molotov, hänen pääministerinsä ja ulkoasiain kansankomissaarinsa, kuten täällä näyttää (se on Pariisissa), työskennelleet *itseään ja vain itseään varten*. Niiden oli tapeltava Suomessa, mutta niille tuottaa nyt tyydytystä tietää, että ne ovat nyt asemissa, joita niillä ei ollut sodan alkaessa, että ne nyt kykenevät puolustamaan Leningradia ja että ne saattavat estää Saksan laivasto- ja maihinlaskujoukot pääsemästä alueilleen Itämereltä käsin. Niillä ei nyt ole heikkoja kohtia, kuten niillä oli viime kesänä, jolloin liittolaisten diplomaatit onkivat niiden kannatusta.” (*New York Times*, huhtik. 28 p. 1940.)

NEUVOSTOLIITTO PYRKI LUJITTAMAAN OMAA TURVALLISUUTTAAN

Totuudella, kuten elämällä, on keinonsa tulla todetuksi. 105 päivää kestäneen sodan, parjausten ja väärintulkinnan valtameren, tekopyhien "siveellisten maastavientikieltojen" ja pelkurimaisesti loppumattomien sanomalehtivalheiden hyväksymisen jälkeen tekosyyksi rientää imperialismiin avuksi, on se yksinkertainen tosiasia lopultakin myönnettävä, että kaikki mitä Neuvostoliitto halusi, oli taata oma turvallisuutensa ja turvata rauha, jotta se saattoi jatkaa luovaa työtänsä ja sosialistista hyvinvointiaan ja ylläpitää onnellista, iloista elämää työtätekevälle kansalle. Tämä se oli, mitä Kalinin pääasiallisesti sanoi presidentti Rooseveltille ennen vihollisuuksien puhkeamista. Ja tämä se oli, mitä Molotov julisti koko maailmalle sen jälkeen kun vihollisuudet olivat päättyneet. Muutamilla sanoilla, joissa on pantava merkille oikean asian suorasukaisuus ja yksinkertaisuus, teki Molotov yhteenvedon koko tapauksesta seuraavaan tapaan:

"Missä oli sen sodan merkitys, joka käytiin Suomessa viimeisen kolmisen kuukauden aikana? Kuten tiedätte, oli näiden tapausten merkitys välttämättömydessä taata Soviettimaan luoteisten rajojen turvallisuus ja ennen kaikkea taata Leningradin turvallisuus. Koko viime vuoden loka- ja marraskuun ajan keskusteli Neuvostohallitus Suomen hallituksen kanssa esityksistä, jotka — katsoen vallitsevaan kansainväliseen tilanteeseen, joka oli käymässä yhä enemmän tulenaraksi, me käsitimme ehdottomasti olennaisiksi ja pakottaviksi meidän maamme ja erittäinkin Leningradin turvallisuuden takaamiselle. Katsoen Suomen edustajien omaksumaan epäystävälliseen suhtautumiseen ei mitään saatu aikaan näissä neuvotteluissa. Kysymyksen ratkaisu siirtyi sotakentälle. Varmuudella voidaan sanoa, että ellei Suomi olisi ollut alistettuna ulkomaisen vaikutuksen alaisuuteen ja jos Suomea olisi vähemmän kiihoitettu vissien

kolmansien valtojen taholta omaksumaan vihamielistä politiikkaa Neuvostoliittoa kohtaan, niin Neuvostoliitto ja Suomi olisivat viime syksynä saavuttaneet rauhallisen yhteisymmärryksen ja asiat olisi soviteltu ilman sotaa. Mutta siitä huolimatta, että Neuvostohallitus pienensi vaatimuksensa pienimpään mahdolliseen rajaan, ei sovittelua voitu saada aikaan diplomaattisin keinoin. . . .

Murskattuaan Suomen armeijan ja omatessaan kaikki mahdollisuudet koko Suomen valtaamiseen, ei Neuvostoliitto niin menetellyt, eikä vaatinut mitään korvausta sotakustannuksistaan, kuten mikä tahansa muu valta olisi tehnyt, vaan rajoitti vaatimuksensa minimiin ja osotti jalomielisyyttä Suomea kohtaan. Mikä näinollen on perusajatuksena rauhansopimuksessa? Se on siinä, että se asianmukaisella tavalla antaa takeet Leningradin, Muurmannin ja Muurmannin rautatien turvallisuudelle . . . Me emme pyrkineet rauhansopimuksessa mihinkään muuhun päämäärään kuin Leningradin, Muurmannin ja Muurmannin rautatien turvallisuuden takaamiseen. Mutta me käsitimme tarpeelliseksi ratkaista tämän probleemin luotettavalla ja kestäväällä tavalla. Rauhansopimus perustuu periaatteen tunnustamiseen, että Suomi on itsenäinen valtio, sen sisä- ja ulkopolitiikan itsenäisyyden tunnustamiseen ja samalla välttämättömyyteen taata Leningradin ja Neuvostoliiton luoteisen rajan turvallisuus. Siten ne päämäärät, joiden saavuttamisen me asetimme tehtäväksemme, ovat saavutetut ja me saatamme ilmaista täyttyä tyytyväisyyttämme rauhaan Suomen kanssa”.*

* Puheesta Korkeimman Sovietin yhteiselle istunnolle maalisk. 29 p., 1940, julkaistu *Soviet Foreign Policy* julkaisussa, Workers Library Publishers, New York, sivut 7; 17-18.

II.

KAIKKI TOISET MAAT SUOJELEVAT TURVALLISUUTTAAN

Suurta ääntä pidettiin Amerikan sanomalehdissä ja liittolaishallituksien ja Yhdysvaltain taholta siitä, että Neuvostoliitto vaati jotakin sellaista, mikä hävittäisi Suomen itsenäisyyden ja koskemattomuuden. Ne tekivät samallaisia väitteitä vähää ennen kun Neuvostoliitto neuvotteli puolustus sopimuksista Viron, Latvian ja Liettuan kanssa. Onka tämä totta? Jos tämä on totta, niin siinä tapauksessa täytyy meidän sanoa, että Yhdysvallat itse hävittää monien kansojen itsenäisyyden ja koskemattomuuden. Mitä Neuvostoliitto toivoi ja vaatimus, jonka johdosta neuvottelut rikkoutuivat, oli ennen kaikkea vaatimus laivastoasemasta Hangossa suojelemaan Suomenlahtea kaikkia vihamielisiä hyökkäyksiä vastaan. Hanko on verraten lyhyen matkan päässä Leningradista ja se on ehdottoman välttämätön kaikkea Suomenlahden hallintaa varten ja sillä on strateginen merkitys Neuvostoliiton turvallisuudelle.

Sillä on sama suhde Leningradiin kuin jollakin niemikkeellä Long Islandissa olisi New Yorkin satamalle. Ja saattaisiko kukaan kuvitella, että Yhdysvallat maailmansodan tilanteessa sallisi tuloväylien New Yorkin satamaan olla joidenkin sille vihamielisten valtain hallussa? Varmastikaan ei! Meneepä Yhdysvallat niinkin pitkälle, että se perustaa laivastoasemia tuhansien mailien matkan päähän suojellakseen ei New Yorkia, mutta Panaman Kanavaa. Yhdysvalloilla on laivastoasemia kaikkialla Carabian meressä oletetusti itsenäisten maiden alueilla. Ja kuitenkin oli meidän hallituksemme ensimmäisten joukossa tuomitsemassa vaatimusta laivastoasemasta Suomenlahden suojelemiseksi.

Britannian maailmanvallalla on laivastoasemia joka puolella maailmaa — ei omien alueidensa turvaamiseksi, vaan yhteysteiden turvaamiseksi, Britannian maailman-

vallan etuvartioasemia. Ja milloin ikinä ne näitä ovat tarvinneet, eivät ne edes ole niistä neuvotelleet, vaan ne ovat ne ottaneet ja usein hävittäneet toisten maiden itsenäisyyden. Ja kuitenkin nämä samat ihmiset sanoivat, että Neuvostoliitto loukkasi Suomen itsenäisyyttä!

Englantilais-ranskalaiset imperialistit ja heidän amerikalaiset kannattajansa tiesivät tietenkin varsin hyvin, että Itämeren sopimukset olivat vain välikappaleita ja välttämättömiä välikappaleita rauhan ja Neuvostoliiton turvallisuuden takaamiselle. Ne tiesivät, että Itämeren mailla on vieläpä suurempi strateginen tärkeys Neuvostoliitolle kuin Alankomailla (Hollannilla ja Belgiassa) Suur-Britannialle ja Ranskalle; että Itämeren itäosan satamat ovat yhtä välttämättömiä Neuvostoliitolle kuin Gibraltar, Malta, Alexandria, Eden, Hong-Kong, jne. Britannian maailmanvallalle ja kuin strategisilla asemapaikoilla Ranskan ja Yhdysvaltain rajain ulkopuolella on näille maille. Mutta imperialismi ei voi ajaa politiikkaansa ja ulkomaan-asioitaan vääristelemättä tosiasioita, tukahuttamalla totuutta ja salaamalla omaa hyökkääväisyyttään ja peittämättä taantumuksellisia tekojaan vatsakääntävällä tekopyhyydellä.

IMPERIALISTIT ITSE KÄYTTÄVÄT VÄKIVALTA

Tuomitessaan Neuvostoliiton vaatimuksen puolustusasemista Itämeren valtioiden alueilla esiintyi englantilais-ranskalainen imperialismi aivan kuin tämä olisi ollut jokin hirvittävä soviettikeksintö — tukahuttaen sen tosiasian, että Neuvostoliitto pyysi ainoastaan *vuokrata* baltialaisia asemia puhtaasti puolustustarkoituksiin, — silloin kun imperialistit itse turvautuvat väkivaltaiseen puristamiseen ja käytännössä ulkomaisten alueiden anastamiseen maailmanvaltansa laajentamis- ja puolustustarkoituksessa.

Onko olemassa ainoatakaan porvarillista, taikka sosialidemokraattista politikointsijaa Englannissa, Ranskassa,

taikka Yhdysvalloissa, joka edes uneksisikaan vaatia ilman ehtoja näiden omien maidensa rajojen ulkopuolella olevien, strategisesti tärkeiden varastoasemien palauttamista takaisin niille maille, joihin ne maantieteellisesti kuuluvat? Ja kuitenkin nämä samaiset ihmiset kiljuivat veristä murhaa, kun Neuvostoliitto pyysi näiltä kolmelta Itämeren vallalta ja Suomelta oikeutta perustaa laivasto- ja varastoasemia ja ilmailukenttiä näiden valtioiden alueille ja syyttivät, että Neuvostoliitto tämän kautta pyrki riistämään näiltä mailta niiden itsenäisyyden ja suvereniteetin.

Silmäilkäpä esimerkiksi Englannin — Egyptin sopimukseen vuodelta 1936. Tuon sopimuksen artikkeli No. 8 selittää, että “katsoen siihen tosiasiaan, että Suezin kanava, vaikkakin se on erottamaton osa Egyptistä, on yleismaailmallinen yhteysväline ja myöskin olennainen yhteysväline Britannian maailmanvallan eri osien välillä”, niin Suur-Britannialle myönnetään oikeus “sijoittaa sotavoimia egyptiläiselle alueelle lähelle kanavaa, mutta näiden sotavoimien läsnäolo ei missään muodossa saa muodostua valtaukseksi ja ne eivät saa millään tavalla asettaa kyseenalaisuuteen Egyptin suvereniteettioikeuksia.” Tämän vuoksi tämän sopimuksen mukaan pelkästään se seikka, että sellaisia asemapaikkoja perustetaan ulkomaiselle maa-alueelle, ei edellytä tuon maan itsenäisyyden hävittämistä. Parlamentin alahuone ratifioi tuon sopimuksen yksimielisesti marrask. 24 p., 1936 ja Sir Archibald Sinclair, liberaalipuolueen johtaja, tervehti tuota sopimusta ja Hugh Dalton Labor Partyn puolesta ei ainoastaan tervehtänyt tuota sopimusta, mutta väitti, että “sopimus, jota korkeasti kunnioitettu gentlemanni (Anthony Eden) suosittaa tänä iltapäivänä alahuoneelle, on pääasiallisesti Arthur Hendersonin sopimus” vuodelta 1929, jota silloin kieltäydyttiin hyväksymästä.

Todellinen tilanne Egyptiin ja Suezin Kanavaan nähden osottaa brittiläisten imperialistien ällöttävää teko-pyhyttä niiden hyökätessä Neuvostoliiton rauhallisten

neuvottelujen kimppuun. Englanti valtasi egyptiläiset Khediven osakkeet Suezin Kanavaan finanssikeinottelun kautta v. 1875 päästen siten tuon kanavan kontrolliin. Tämä avasi Britannialle tien täyteen Egyptin kontrolliin. V. 1881 tapahtui kansallinen kapina Egyptissä. Britannia vastasi Alexandrian pommituksella. Huolimatta Ranskan imperialismiin vastustuksesta muodosti Britannia protektoraatin Egyptistä. Toinen kapina tapahtui v. 1922. V. 1929 päättyi muodollinen protektoraatti Englannin ja Egyptin välisen sopimuksen kautta ja uuden perustuslain voimaan saattamisella. Todellisuudessa omistaa Englanti suurimman osan Egyptistä, Englantilais-Egyptiläisen Sudanin, pitää käsissään Suezin kanavan ja sen puolustuslaitteiden kontrollia, pitää siellä vakinaista armeijaa yllä ja johtaa kokonaan tuon maan ulkoasioita sallimatta niihin minkään toisen maan sekaantumista.

Vaikkakin Englannilla on neljä voimakasta mannermaalaivastoasemaa lähellä Suezin Kanavan suuta, valtasi Britannian amiraliteetti myöskin Cypros saaren ja perusti sinne lisättyä suojelusta varten laivastoaseman. Sopimuksen kautta Turkin ja toisten Euroopan valtojen kanssa luovutettiin tämän entisen Turkin saaren hallinta Englannin käsiin v. 1878. Tällä Välimeren kolmanneksi suurimmalla saarella on väkiluku noin 400,000, mistä kolme neljättä osaa on kreikkalaisia ja loput turkkilaisia. Vähitellen muutti Englanti Cypros saaren suoranaiseksi siirtomaaksi. Siellä on tapahtunut monta kapinaa Britannian vallanpitoa vastaan ja viimeisen hukuttivat brittiläiset Egyptistä tuodut siirtomaajoukot veriin v. 1931. Cypros saaren asukkaat pakotetaan vuosittain luovuttamaan \$50,000 Britannian maailmanvallan puolustukseen.

Nyt on pantava merkille, että Suezin kanava on 3,000 mailin matkan päässä Englannista ja Cypros saari 250 mailin päässä Suezin Kanavan suulta, kun taas matka Hiidenmaan ja Saarenmaan saarilta, Virosta Hankoon, Suomessa on vain 55 mailia ja kummatkin ovat aivan Neuvostoliiton ovella! Sitäpaitsi kun brittiläinen imperia-

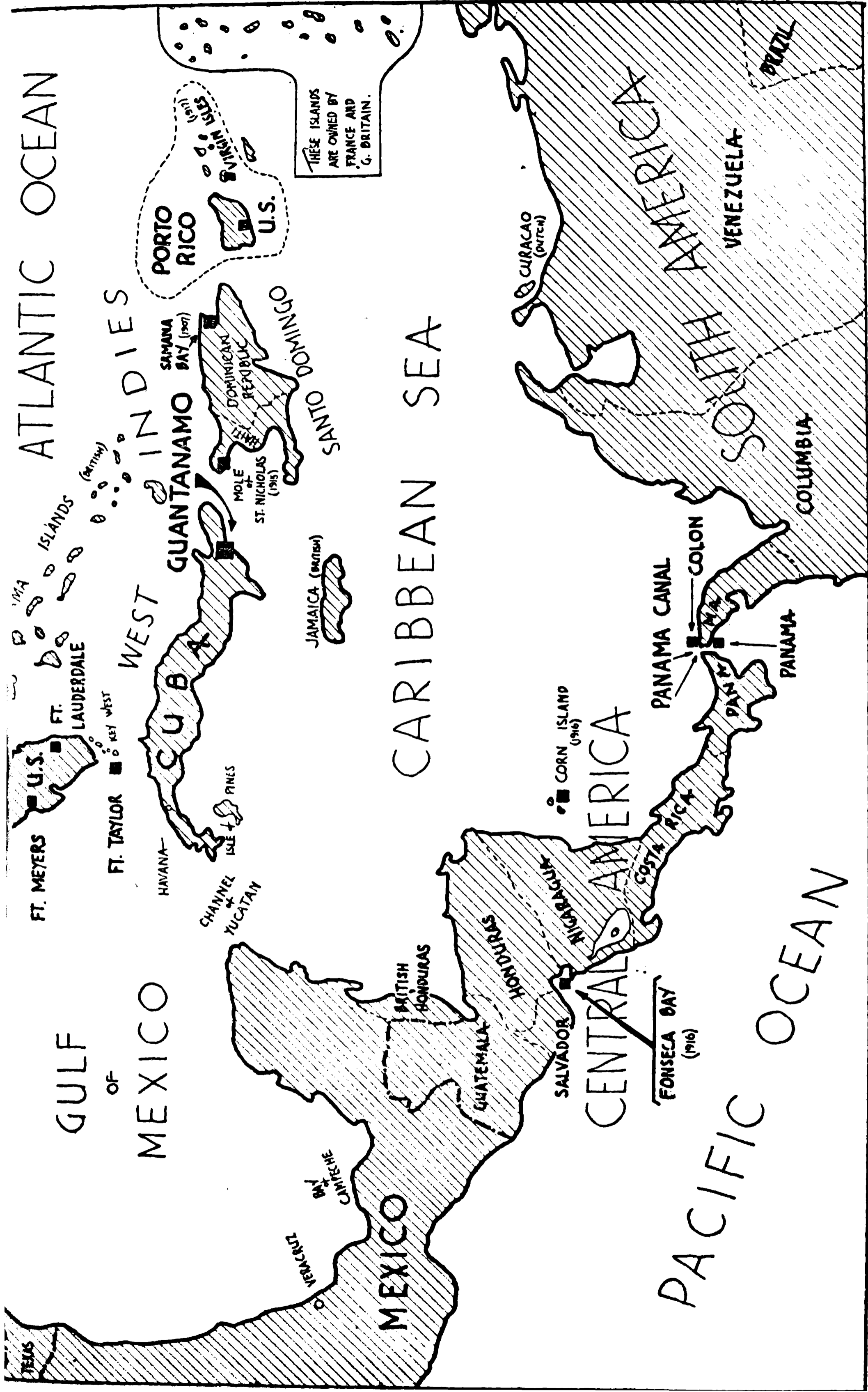
lismi todellisuudessa vallitsee, omistaa ja sortaa Egyptiä, Suezin Kanava-aluetta ja Cypros saarta, pyysi Neuvostoliitto ensimmäisen neuvottelun aikana ainoastaan vuokrata Hankoa 30 vuoden ajaksi ja oli lopulta valmis vuokraamaan sitä ainoastaan Europan sodan ajaksi!

YHDYSVALLAT EI OLE OIKEUTETTU KETÄÄN SOIMAAMAAN

Kun presidentti Roosevelt sekaantui Neuvostoliiton—Suomen väliseen neuvotteluun nootillaan Kalinille lokakuun 12:lta päivältä 1939, teki Molotov sen johdosta purevan huomautuksen:

“Saattaisi ajatella, että asiat ovat paremmassa kunnossa sanokaamme Yhdysvaltain, Filippiinien ja Cuban kesken, joista viimeksimainitut kauan ovat vaatineet itselleen vapautta ja itsenäisyyttä Yhdysvalloilta, mutta voimatta sitä saada, kuin Neuvostoliiton ja Suomen kesken, joista viimeksimainittu jo kauan aikaa sitten sai sekä vapautensa, että poliittisen itsenäisyytensä Neuvostoliitolta.” (Molotovin raportti Korkeimmalle Sovietille lokak. 31 p., 1939.)

Amerikan sanomalehdistön myrkylliset parjaukset eivät voi salata Amerikan imperialismin historian todellista luonnetta. Jos Englannilla on Suezin Kanavansa ja Cypros saarensa, on Amerikan imperialismilla Panaman Kanavansa ja Guantanamonsa, Cubassa. Panaman Kanava on 1,100 mailin matkan päässä Yhdysvaltain eteläisimmältä rannalta ja välimatka Guantanamosta, Cubasta Panaman Kanavalle on 750 mailia verrattuna 55 mailin välimatkaan Hiidenmaalta ja Saarenmaasta, Virosta-Hankoon, Suomessa! Tuomitseeko ainoakaan Amerikan imperialismin edustaja Yhdysvaltoja Panaman Kanavan ja Guantanamon vuoksi, taikka laiminlyövätkö ne väittää, että ne ovat ehdottoman välttämättömiä Yhdysvaltain turvallisuudelle?

Matkaa Panaman Kanavan suuhun on Yhdysvaltain lähimmältä rajalta 1,100 mailia. Sen suojelemiseksi pakotettiin Cuban tasavalta luovuttamaan Yhdysvalloille Guatanamon laivastoasemaksi, joka on 750 mailin merimatkan päässä Panaman Kanavan suulta ja uusia laivastoasemia puuha-
taan Carabian meren saaristoon samaa tarkotusta varten.

Todellakin varaa Panaman Kanavan ja Guantanamon valtaus, joita presidentti Roosevelt varmaankaan ei ole valmis luovuttamaan pois, ennätyksen tyypillisestä imperialistisesta laajennuksesta. Ottakaamme esimerkiksi Panaman Kanava: Nykyinen Panaman tasavalta kuului osana Colombiaan ennen vuotta 1903. Tammikuussa 1903 allekirjotettiin Hay-Herran sopimus, jonka kautta Yhdysvalloille myönnettiin oikeus maakaistaleen ostamiseen Panaman Kannaksen ylitse. Colombian senaatti kieltäytyi vahvistamasta tätä sopimusta. Mitä seurasi, on opetus imperialismiin anatomiasta sitä seuraavine juonitteluineen ja väkivaltaisuuksineen. Kahden viikon kuluessa järjesti Amerikan imperialismi vallankaappauksen. Marraskuun 3 p., 1903 alkoi ryhmä ihmisiä kapinan Panama Cityssä ja julistautui itsenäiseksi Colombiasta. Colombian sotajoukot lähetettiin tukahuttamaan kapinaa. Mutta sillä välin Theodore Roosevelt, silloinen Yhdysvaltain presidentti, oli lähettänyt sotalaivan Coloniin. Tämä risteilijä esti Colombian sotajoukkoja käyttämästä rautatietä päästäkseen Panama Cityyn — taaten tämän kautta kapinan menestymisen. Marraskuun 6 p., 1906 tunnusti Yhdysvallat uuden Panaman tasavallan. Marraskuun 13 p., 1903 otti presidentti Roosevelt vastaan ensimmäisen Panaman ministerin. Marraskuun 17 p., 1903 allekirjotettiin sopimus Panaman kanssa, jossa Yhdysvalloille annettiin kaikki mitä se halusi. Kahdessa lyhyessä viikossa oli tehokas Yankee imperialismi salakavalasti varastanut toisen maan aluetta itselleen.

Cuban tapaus seurasi samaa kaaviota. Tässä on tarpeen mainita ainoastaan, että yksinpä sen jälkeen kun Plattin lisäys oli peruutettu toukokuussa, 1934, on Cuban finanssiaalista ja taloudellista elämää Yhdysvaltain pääoma vallinnut ja Yhdysvallat jatkaa tuon saaren sisäiseen politiikkaan sekaantumista. Cuban kansan ei sallita ohjata omia ulkomaan-asioitaan ja lopulta pakotettiin Cuballe kohta Plattin lisäyksestä, joka edellytti osan sen alueesta Yhdysvaltain käsiin, Yhdysvaltain laivastoase-

maksi, luovuttamista. Guantnamo, Cuba ja sen ympärillä oleva alue, jota Yhdysvallat kontrolloi, on tällä hetkellä Yhdysvaltain lujin laivastoasema, vaikkakin Puerto Ricon laivastoasemasta on suunniteltu lopulta tulevan kaikkein suurimman.

YHDYSVALTAIN IMPERIALISTIT HAUTOVAT UUSIA ANASTUKSIA

Mutta meidän ei tarvitse edes mennä historiassa takaisinpäinkään. Tosiasiassa, käyttäen nykyistä sota teko-syynään, vaativat kongressimiehet, sanomalehtiin kirjottajat ja muut imperialismin puhemiehet miltei joka päivä meidän pallonpuoliskollamme olevien Ranskan, Britannian, Tanskan ja Hollannin alueiden, taikka Yhdysvaltain rajojen ulkopuolella olevien, mutta Yhdysvaltain imperialismin vaikutuspiirin alaisuudessa olevien alueiden Yhdysvalloille joko hankkimista, taikka suoraan anastamista. Riittää kun mainitsemme näistä kaksi kaikkein viimeisintä esimerkkiä. Etsikää käsiinne *Congressional Record* huhtikuun 23:lta päivältä, 1940 ja te tulette siitä löytämään seuraavan kunnioitettavan Hamilton Fishin huomautuksen:

“Tarkotuksella estää Amerikan kietominen Euroopan sotaan Grönlannin kysymyksestä, olen tänään jättänyt seuraavan päätösesityksen kongressin edustajahuoneelle:

“ ‘Päätetty, jne., että Yhdysvaltain presidentti valtuutetaan ja vaaditaan ryhtymään neuvotteluihin tavalla minkä hän katsoo asianmukaiseksi Hänen Majesteettinsa Tanskan ja Islannin kuninkaan kanssa Grönlannin ostamisesta ja Yhdysvalloille hankkimisesta.’ ”
(Congressional Record. Lisäke, huhtik. 23 p., 1940, sivu 7483.)

Taikka katsokaa *Herald Tribunen* toukok. 2 p., 1940 numeroa ja lukekaa siitä Mark Sullivanin, Amerikan imperialistisen taantumuksen kaikkein vakiintuneimman ja periksiantamattomimman puhemiehen nimimerkillä varustettu artikkeli. Puhuessaan Britannian häviön mahdollisuudesta kirjoittaa Sullivan:

“ . . . Jos milloin tahansa kävisi viikkoa tai kuu-
kautta aikaisemmin ilmeiseksi, että tämä tulisi tapah-
tumaan, niin Amerikan tulisi heti ottaa se huomionsa.
Kuka tahansa presidentti olisikin virassa, niin hän ot-
taisi sen huomionsa ja häntä eivät sitoisi mitkään ai-
kaisemmat vaalitaistelussa annetut sitoumukset. Mikä
tahansa kongressi ottaisi sen huomionsa täydellisesti
yksimielisenä.

“Jotenkin varmasti tultaisi meidän taholtamme rat-
kaisevana toimenpiteenä meidän laivastomme lähettä-
mään Britanniasta riippuvaisuudessa olevaan Länsi-
Indiaan, ennenkuin saksalaiset valloittajat niitä voisivat
ottaa haltuunsa. Me olisimme silloin siinä mielessä siel-
lä katsellen asioita sellaisina kuin niissä olosuhteissa ne
näkisimme, ja Amerikassa olisi täysin yksimielinen mie-
lipide siitä, että me emme voisi sallia Saksan ottavan
haltuunsa saaria, jotka ovat yhden tunnin ilmailumat-
kan päässä ja muutaman tunnin taistelulaivan ajomat-
kan päässä Panaman Kanavalta, vieläpä meidän man-
nermaaltammekin.”*

*Senaatin laivastoasiain valiokunta on juuri suosittanut lisäpaik-
kojen hankkimista Yhdysvaltain laivastoasemien rakennuttamista var-
ten Carabian alueella. Puhuessaan valiokunnan esityksistä selittävät
Scripps-Howard sanomalehdet:

“Esitykset, jotka koskevat Carabian meren saaria, sattuvat yh-
teen aikaan uudistettujen esitysten kanssa, joiden mukaan Yhdys-
valtain ja toisten Amerikan tasavaltojen tulisi siellä rahaa vastaan,
mitä liittolaiset saattavat tarvita, hankkia itselleen brittiläisiä, rans-
kalaisia ja hollantilaisia alueita.” (New York World Telegram,
toukok. 16 p., 1940.)

Laivastoasiain valiokunnan raportissa tehdään sen esitykset lisäalueista uusia laivastoasemia varten ulkopuolelta Yhdysvaltain rajain oikeutetuiksi selittämällä, että "Seuraa, että meidän maamme todellinen puolustus on miltei kokonaan riippuvaisuudessa kyvystä hallita merta ja ilmasta käsin meidän maattamme ja Carabian merta lähestymistä."

Loppuosa tästä artikkelista on yhtä valaiseva. Jos nyt Amerikan imperialismi läntisten alueidensa puolustuksen nimessä jo nyt ojentaa kätensä kohden Britannian alueita läntisellä pallonpuoliskolla ja peittää tämän puheella Saksan mahdollisesta hyökkäämisestä vastaisuudessa, niin miksikä muuttuu silloin ulvonta "punaisesta imperialismista" sen vuoksi, että Neuvostoliitto suoranaisen ja välittömän uhkan kohdatessaan pyysi oikeutta vuokrata itselleen ja linnoittaa muutamia satamia, jotka olivat aivan Neuvostoliiton rajain kynnyksellä?

Tosiasiallisesti on kuuden kuukauden kokemus Neuvostoliiton-Itämerenmaiden sopimuksien käytännöstä paras vastaus rauhan ja Neuvostoliiton vihollisten parjauksiin, krokodiilin kyyneliin oletetuista Venäjän hyökkäysaikeista silloin kun se pyrkii saamaan samallaisia konsessiooneja Suomelta.

Raportissaan Korkeimmalle Sovietille maalisk. 29 p., 1940 lausui pääministeri Molotov:

"Meidän kokemuksemme niiden kuuden kuukauden ajalta, jotka ovat vierähtäneet siitä kun nämä moleminpuoleiset toistensa auttamissopimukset tehtiin, tekevät meille mahdolliseksi vetää hyvin määriteltyjä ja myönteisiä johtopäätöksiä näiden sopimusten suhteen, jotka tehtiin Itämerenmaiden kanssa. Täytyy myöntää, että nämä sopimukset, jotka solmittiin Neuvostoliiton ja Viron, Latvian ja Liettuan kanssa ovat palvelleet sekä Neuvostoliiton että Viron, Latvian ja Liettuan kansainvälisen aseman vahvistamisen asiaa. Huolimatta Neuvostoliitolle vihamielisten imperialististen piirien nostamasta pelotuksesta, ei Viron, Latvian ja Liet-

tuan valtiollinen ja poliittinen itsenäisyys ole kärsinyt missään muodossa, kun taasen taloudellinen vuorovai-
kus näiden maiden ja Neuvostoliiton välillä on alka-
nut huomattavasti lisääntyä. Viron, Latvian ja Liettuan
sopimuksia toteutetaan tyydyttävällä tavalla ja tämä
luo mahdollisuudet suhteiden edelleen parantamiselle
näiden maiden ja Neuvostoliiton välillä.” (V. M. Mo-
lotov, “Soviet Foreign Policy”, puhe Neuvostoliiton
Korkeimmalle Yhteiselle Sovietin istunnolle maalisk.
29 p., 1940, sivut 19-20.)

ITÄMERENMAIDEN KOKEMUKSET LIITOSTA VENÄJÄN KANSSA

Neuvostoliiton-Itämeren maiden sopimukset eivät aino-
astaan antaneet takeita Neuvostoliitolle hyökkäyksiä vas-
taan näiden Itämeren maiden alueiden kautta, mutta an-
toi takeet näille valloille itselleen siitä, että ne eivät mil-
loinkaan tule suurien imperialististen valtojen ryöstön esi-
neiksi ja sitä vastaan, että niitä ei hävitetä maan tasalle
imperialististen seikkailijoiden toimesta, jotka pyrkivät
ne muuttamaan taistelulentäksi yrityksessä hävittää Neu-
vostoliitto. Itämeren maiden valtiomiesten ja sanomaleh-
tien ja kapitalististen kirjeenvaihtajien myöntelyt tar-
joovat riittävästi todisteita Neuvostoliiton-Itämerenmai-
den sopimusten rauhallisesta puolustusluonteesta ja ku-
moavat täysin parjaukset “punaisesta imperialismista” ja
Itämerenmaiden soviettisoimisesta.

Ottakaamme esimerkiksi Viro ja verratkaamme sitä
asemaa, missä se on suurten imperialististen maiden suh-
teisiin verrattuna pieniin naapurimaihinsa nähden. Neu-
vostoliiton-Viron molemminpuoleisen avustussopimuksen
solmiamisen ja kauppasopimuksen tekemisen jälkeen säh-
kötti Viron ulkoasiain ministeri, Karl Selter, lokakuun
2 p., 1939 kiitoksensa Molotoville seuraavaan tapaan:

“Palattuani takaisin omaan maahani pyydän Teitä ottamaan vastaan ja välittämään Neuvostoliiton kansojen johtajalle, Stalinille ja kaupan kansankomissariairille, Mikojanille, Viron hallituksen sydämellinen kiittolisuus heidän viisaasta esiintymisestään poliittisissa ja taloudellisissa neuvotteluissa Moskovassa, menestyksellisestä näiden neuvottelujen päätökseen johtamisesta uusien ystävyyssopimusten muodossa meidän maiden välillä, jotka ovat omansa kehittämään edelleen niiden hyvää naapuruutta ja rauhallista yhteistoimintaa.”

Sen jälkeen kun sopimus oli allekirjotettu lausui presidentti Konstantin Paets maalle pitämässään radiopuheessa :

“Uusi Neuvostoliiton kanssa tehty molemminpuoleinen avustussopimus on säästänyt meidän maamme toivottomasta taistelusta ja antanut meille takeet täydellisen poliittisen itsenäisyyden ylläpitämisestä.”

Pitäessään puhetta Neuvostoliiton lähetystössä, Tallinnassa lokak. 5 p., 1939 Viron-Neuvostoliiton sotilaskomissin kunniaksi pidetyillä päivällisillä lausui kenraali Laidonner, Viron armeijan ylipäällikkö:

“Me tiedämme, että suurelle Neuvostovalle on mahdoton jäädä Suomenlahden pussin perään. Neuvostoliitolla täytyy olla pääsy Itämerelle. Me ratkaisemme historiallista probleemia. Sanotaan, että mitään todellista ystävyyttä ei voi olla olemassa suuren ja pienen valtion välillä, mutta me näemme, että sellaista ystävyyttä toteutetaan meidän itsemme ja Neuvostoliiton välillä. Historiasta tiedämme, että usein menee vuosia sellaisten kysymysten ratkaisemiseen, mutta olemukseltaan olemme me ne ratkaisseet kolmen päivän kuluessa. Tässä on meitä auttanut erikoisesti Neuvostoliiton kansojen johtaja — Stalin.”

Kun kenraali Laidonner joku aika myöhemmin vieraili Moskovassa levitettiin kokonainen parvi huhuja uusista vaatimuksista, joita Neuvostoliiton oletettiin Virolle esit-

täneen Suomen sodan yhteydessä. Radiopuheessaan, jonka kenraali Laidonner piti palattuaan Viroon jouluk. 17 p., kielsi hän, että mitään vaatimuksia olisi tehty ja sanoi:

“Vierailuni Moskovassa on vieläkin kerran täydelleen saattanut minut vakuutetuksi siitä, että otimme viisaan kurssin solmitessamme molemminpuolisen avustussopimuksen Neuvostoliiton kanssa. Meillä on nyt suurempaa luottamusta mahdollisuuteen jäädä ulkopuolelle nykyisen Europan sodan myllerryksen. Tulevaisuudessa me saatamme elää tyynesti ja rauhassa suuren itäisen naapurimme kanssa. Molemminpuolinen avustussopimus on tae siitä, että kukaan ei milloin ikinä se heitä huvittaa uskalla meihin koskea.”

Tammikuun 23 p., 1940 kirjoitti tehtävässä oleva Viron ylikonsuli kirjeen New York Timesille kieltäen, että Neuvostoliitto vallitsee Viroa. Hän sanoi:

“Virossa ei ole mitään venäläistä vallanpitoa. Maailmassa on vain yksi Viro ja se on itsenäinen Viron valtio Itämeren rannalla. Sen jälkeen kun Viro allekirjotti molemminpuolisen avustussopimuksen Neuvostoliiton kanssa, on joltakin taholta yritetty selittää, että Viro on menettänyt suvereniteettinsä ja esittää Viroa venäläisenä protektoraattina. Se ei ole totta. Sopimuksessa sanotaan selvästi, että ‘sopimuksen ehtojen toteuttaminen ei saa missään muodossa loukata sopimusmaiden suvereniteettioikeuksia, erittäinkin niiden taloudellista järjestelmää ja hallinnallista rakennetta’! Nyt on sopimusta toteutettu ja Viro jatkaa itsenäistä olemassaoloaan kuin ennenkin”

Huhtikuun 3 p., 1940 oli New York Heraldissa United Pressin kirjeenvaihtajan sähkösanoma julkaistuna, missä nyrpeästi myönnettiin, että tutkimus Virossa, Liettuassa ja Latviassa osoittaa, että “venäläiset näyttävät pitäneen sitoumuksensa olla sekaantumatta näiden Itämerenmaiden sisäisiin asioihin.” Siinä jatketaan:

“Joitakin suhteiden vaikutuksia on pidetty Virossa tervetulleina. Neuvostoliitto on suunnitellut laajan rakennusohjelman garnisooninsa majoittamista varten. Tämän odotetaan antavan eloa Viron taloudelle. Kauppa on lisääntynyt. Viron manufaktuuri tuotteita vaihdetaan neuvostojen raaka-aineisiin ohjelman alaisuudessa, jonka tarkoituksena on kaksinkertaistuttaa entinen laaja Viron-Neuvostoliiton kauppa.”

Sopimus Latvian kanssa on synnyttänyt samallaista vastakaikua. Lokakuun 22 p. lausui Latvian ulkoasiainministeri Munters, että Latvia “helposti ja kiertämättä olisi saattanut tulla sotänäyttämöksi, ellei Venäjä olisi nähnyt tarpeelliseksi ryhtyä toimenpiteihin Itämeren turvallisuuden vahvistamiseksi. “(New York Times, lokak. 23 p., 1939.)

Latvian kansallisena itsenäisyyspäivänä, marrask. 18 p. lausui presidentti Ulmanis:

“Tämän sopimuksen kautta olemme me pelastaneet itsemme joutumasta sotketuiksi Saksan-Puolan sotaan; me olemme välttyneet tulemasta vedetyiksi sotaan Saksan ja lännen suurvaltojen välillä; me vältimme sodan, jossa Latvian kansan verta olisi vuodatettu asian puolesta, joka ei liikuta meidän maatamme . . . Tämä sopimus suuren kansan kanssa, joka on solmittu molemminpuolisen luottamuksen ja hyvän tahdon hengessä, on meidän takeemme sotaan vedetyksi tulemistä vastaan . . .”

Joulukuun 27 p., 1939 lähetti Latvian Washingtonissa oleva ministeri, Alfred Bilmanis, kirjeen New York Timesille torjuen syytöksen, minkä mukaan Itämerenmaiden ulko- ja sisäpolitiikkaa ohjaillaan Moskovasta käsin. Osoittaen, että sopimus Neuvostoliiton kanssa on sopimus molemminpuolisista takeista ja että Latvia on edelleenkin joka suhteessa itsenäinen ja suvereeniteettinen valtio, hän sanoi:

“Sopimusta on tietoisesti ja uskollisesti noudatettu kummaltakin puolen, kuten on ollut asianlaita kaikkiin

aikaisempiinkin sopimuksiin nähden näiden kahden kansan välillä.”

Puhuen Latvian Yliopistossa, Riigassa, helmikuun 12 p., 1940 lausui Latvian ulkoasiain ministeri Vilhelms Munters naulaten ulkomailla levitettyjä huhuja siitä, että Latviasta olisi muka tullut Soviettien protektoraatti ja kysyi:

“Missä on se soviettisoiminen, josta meitä on varoitettu? Ja mistä saatetaan löytää yksikin sellainen Latvian kansalainen, jolla olisi mitään syytä sanoa, että Neuvostoliitto millään muotoa olisi sekaantunut meidän sisäisiin asioihimme?”

Tarkkaillen sitä neljän kuukauden aikaa, joka oli kulunut sopimuksen tekemisestä Neuvostoliiton kanssa, hän jatkoi:

“Tämä aika on ollut aivan riittävän pitkä tehdäkseni meille mahdolliseksi vetää vissejä johtopäätöksiä siitä, mitenkä sopimus käytännössä toteutuu. On painostettava, että kumpikin puoli on lähestynyt sopimuksen toteuttamista ystävällisyyden ja molemminpuoleisen luottamuksen hengessä. Neuvostoliiton sotajoukkojen garniseeraus meidän alueellamme tapahtui suunnitelman mukaisesti ja ilman vähintäkään hankausta. Tietenkin nostatti neuvostogarnisoonin meidän maahamme saapuminen esille useita probleemeja, siihen luettuna niiden eri paikkakunnille jakaminen, muonitus ja kuljetus. Askel askeleelta on jokainen näistä problemeista ratkaistu ilman niin minkäänlaisia vaikeuksia . . .

“Katsoen niihin menestyksellisiin taloudellisiin ja muihin neuvotteluihin, joita äskettäin on käyty kummankin maan välillä ja jotka jo nyt ovat alkaneet tuottaa konkreettisia tuloksia, on täysi syy luonnehtia nykyisiä suhteita Neuvostoliiton kanssa täysin tyydyttäväksi.

“On olemassa joitakin ihmisiä, jotka väittävät, että nämä edulliset suhteet ovat ainoastaan tilapäisiä ja että ennemmin taikka myöhemmin on meidän edellytet-

tävä Neuvostoliiton taholta painostusta niin hyvin sisäisiin asioihimme kuin meidän ulkopolitiikkaammekin nähden. Minkälaisille perusteille sellaiset ennustukset lasketaan jää keksijäinsä salaisuudeksi. Mutta varmastikaan eivät ne ole meidän hallituksemme kokemuksen perusteella oikeutettuja.

“Meidän hallituksemme käsittää, että lokakuun 5:n päivän sopimus perustuu kummankin maan intresseihin, erittäinkin jos sotatilanne otetaan huomioon ja siihen tosiasiaan, että sopimus solmittiin molemminpuolisen luottamuksen ehtojen alaisuudessa ja täysin kunnioittaen kummankin maan suvereniteettia.”

Liettuan kansan kiitollisuutta lokakuun 10 päivän sopimuksen johdosta ilmaistaan ulkoasiain ministerin, Urbysin, seuraavassa Molotoville lähettämässä sähkösanomassa neuvottelujen jälkeen:

“Palattuani kotiin riennän Teille ilmaisemaan Liettuan lähetystön kiitollisuutta siitä lämpimästä vieraanvaraisuudesta, jota meille osotettiin Moskovassa ja siitä neuvottelujen ystävällisestä laadusta, joka johti meidän sopimuksemme solmiamiseen lokak. 10 p. Pyydän Teitä erikoisesti tiedottamaan meidän kiitollisuutemme Stalinille Liettuan kansan pyrkimysten laajasta käsitämisestä ja hänen aktiivisesti neuvotteluihin osallistumisellaan synnyttämästä molemminpuolisesta luottamuksesta ja traditsionaalisesta ystävyyydestä, joka muuttumatta on vallinnut meidän valtioidemme välillä. Syvästi iloitsee Liettuan kansa Liettuan muinaisen pääkaupungin, Vilnan ja Vilnan alueen sille takaisin palauttamisesta.”

Lokak. 10 p. lähetti G. E. R. Gedye, New York Timesin kirjeenvaihtaja kaapelisanoman Moskovasta:

“Itämerenmaiden piireissä täällä on taipumuksena olla eri mieltä siitä, mikä käsitetään uuden tilanteen liioittelemisena. Samalla kun ulkomaista myötätuntoa arvostetaan, niin sanotaan, että Itämerenmaiden val-

tiomiehistä tuntuu, että ne tuntevat venäläiset paremmin kuin ihmiset kauempana olevissa maissa ja käsittävät, että hyökkäyksissä Neuvostoliittoa vastaan näiden uusien sopimusten johdosta, epäluulossa sen ohjelman johdosta ja synkissä katsomuksissa, jotka otetaan Itämeren maiden tulevaisuuteen nähden, mennään aikalailla liian pitkälle. Yhteen seikkaan nähden sanotaan vakuuttavasti, nimittäin että mitään näistä valloista ei missään muodossa ole Neuvostoliiton taholta Moskovan neuvottelujen aikana uhattu . . .”

Tammikuun 5 p., 1940 julisti Liettuan ulkoasiain ministeri Urbsys, että vaikkakin hänen maansa oli liitossa Neuvostoliiton kanssa, niin tätä ei missään mielessä ole tulkittava tarkoittamaan, että Liettuasta on tullut suuremman naapurinsa vasallimaa. Liettuan maakamaralle sijoitetut Neuvostoliiton linnoitusjoukkueet ovat käyttäytyneet ihailtavasti, hän sanoi.

Samalla kun sota kirjaimellisesti oli poistanut voimasta Liettuan-Britannian kauppasopimuksen, niin Liettuan ulkomaakauppa oli seurauksena sopimuksesta Neuvostoliiton kanssa parantunut vuoden 1940 alussa siinä määrin, että se oli poistanut ne suunnattomat taloudelliset vaikeudet, jotka sota Liettualle oli aiheuttanut. Lokakuun 10 päivän sopimuksen perustalla tehty kauppasopimus Liettuan ja Neuvostoliiton välillä oli kirjaimellisesti kaksinkertaistuttanut kaupan paljouden näiden kahden maan välillä.

20 VUOTTA RAKENNETTIIN SUOMESTA HYÖKKÄYKSEN LÄHTÖKOHTAA

Liittolaisimperialistit ja niiden amerikalaiset kannattajat tiesivät varsin hyvin, että Neuvostoliitto ei saattanut täydentää turvallisuuttaan Itämeren itäisessä osassa ilman Suomen sopimusta. Ne eivät kyenneet estämään Itämerenmaita solmiamasta sopimuksia Neuvostoliiton kans-

sa. Tämän vuoksi asettivat ne pelissään kaiken Suomen varaan, jota erittäinkin brittiläinen imperialismi oli kahdenkymmenen vuoden ajan valmistanut hyökkäysperustaksi Neuvostoliittoa vastaan.

Yrityksessä ryvettää Neuvostoliiton syytöksillä hyökkäävistä aikeista Suomeen nähden maailman imperialistit tahallaan salasivat sen tosiasian, että se oli Neuvostohallitus, joka Suomelle v. 1917 antoi itsenäisyyden; että Neuvostohallitus jatkoi Suomen itsenäisyyden kunnioittamista 22 vuotta sen jälkeen; että se kunnioitti sen itsenäisyyttä neuvotteluissa syksyllä 1939 ja rauhansopimuksessa, joka tehtiin maaliskuussa, 1940. Tämä oli ja on sopusoinnussa neuvostopolitiikan peruseriaatteiden kanssa.

Lokakuun vallankumoukseen asti olivat bolshevikit liikeisemmässä yhteydessä Suomen työväen luokkaliikkeen kanssa kuin mikään muu puolue Venäjällä. Lähes kahdenkymmenen vuoden ajan ennen Lokakuun Vallankumousta olivat bolshevikit taistelleet tsarismien kansallista sortoa vastaan ja kautta koko tämän yhtämittaisen taistelun vaatineet itsenäisyyttä Suomelle.

KERENSKIN HALLITUS KIELTÄYTYI ANTAMASTA SUOMELLE ITSENÄISYYTTÄ

Viikon kuluessa sen jälkeen kun tsaari oli kukistettu ja väliaikainen hallitus tuli Venäjällä valtaan helmikuussa 1917, myönnettiin Suomelle osittainen autonomia, mutta siltä kiellettiin täydellinen itsenäisyys. Ja todellakin kun Suomen eduskunta, jossa oli sosialidemokraattinen enemmistö, hyväksyi itsenäisyyslain, ottaen itselleen kaikki muut oikeudet paitsi ulkoasiain kontrollia ja puolustusta, määräsi Kerenski eduskunnan hajotettavaksi. Mitä Suomen porvaristoon tulee, niin oli se välinpitämätön Suomen itsenäisyyteen nähden aina bolshevikkiseen vallankumoukseen asti — kunnes Englantilais-Ranskalais-Ame-

rikalaiset liittolaiset, joista meillä piakkoin on joitakin sanoja sanottavana, olivat valmiita uhraamaan Suomen itsenäisyyden tsaarin vallan takaisinpalauttajille, joita ne tukivat soviettihallitusta vastaan.

V. 1917 vastustivat bolshevikit päättäväisesti Miljukovin ja Kerenskin imperialistista politiikkaa Suomeen nähden, saman Miljukovin ja Kerenskin, jotka tänään hyökkäävät bolshevikkien kimppuun Mannerheimien ja Cajanderien loukkaamisesta. Toukokuussa 1917 Lenin artikkelissaan, jonka otsikkona oli "Suomi ja Venäjä" ei ainoastaan paljastanut tsarismien harjottamaa sortoa, mutta myöskin väliaikaisen hallituksen ja menshevikkien harjottaman petoksen, jotka olivat tehneet salaisen sopimuksen Suomen eduskunnan porvariryhmän kanssa Suomen anastamisesta. Lenin kirjoitti:

"Tsaari, oikeistolaiset, monarkistit eivät suosi *sopimusta* Suomen eduskunnan ja perustuslakikonventsioonin kesken, vaan sen sijaan Suomen suoranaista alistamista Venäjän kansalle. Porvarilliset tasavaltalaiset suosivat *sopimusta* Suomen eduskunnan ja perustuslakikonventsioonin kesken. Luokkatietoinen proletariaatti ja sosialidemokraatit, jotka ovat *uskollisia* ohjelmalleen, suosivat Suomen, kuten kaikkien toistenkin ei-suvereniteettisten kansojen *oikeutta* Venäjästä *eroamiseen*. Tässä on meillä kiistämätön, selvä ja tarkka kuva . . . Suomi liitettiin Venäjään Venäjän tsaarin toimesta seurauksena kaupasta Ranskan vallankumouksen aseellisen sakilaisen, Napoleonin kanssa . . . Jos me todella vastustamme alueanastuksia, niin meidän tulee vaatia *eroamisoikeutta Suomelle!* Silloin — ja *vair* silloin — jolloin me olemme tämän sanoneet ja täytäneet, tulee 'sopimus' Suomen kanssa todella olemaan vapaaehtoinen ja vapaa sopimus, todella sopimus, eikä petos. Sopimus on mahdollinen vain tasa-arvoisten kesken." (Lenin-Stalin, 1917, sivu 132, lainaus Doidzh'ista: Lenin ja Stalin Suomen itsenäisyydestä. "World

News and Views”, vol. 20 No. 11, maaliskuun 16 p., 1940, sivu 161.)

V. 1917 helmikuun ja lokakuun vallankumouksien välillä taistelivat Viipuriin, Helsinkiin ja muihin Suomen kaupunkeihin sijoitetut sotilaat rinnakkain Suomen työläisten kanssa Kerenskin hallitusta vastaan, kun taasen Suomen porvaristo vaikeutti venäläisten vallankumouksellisten sotilaiden ja laivastosotilaiden asemaa leimamalla ne rikollisiksi ja rosvoiksi.

Koko-Venäjän Soviettien Ensimmäisessä Kongressissa ke-
säkuussa 1917 paljasti Lenin väliaikaisen hallituksen alueiden anastussuunnitelmat ja sen ministerit Suomen ja Ukrainan kysymysten yhteydessä.

Lenin sanoi:

“Venäjän Tasavalta ei halua sortaa mitään kansaa enempää uudella kuin vanhalla tavalla, eikä halua elää pakon perusteella minkään kansan, enempää Suomen kuin Ukrainankaan kanssa.” (Lenin-Stalin 1917, sivut 164-165, Doitzh’in lainaus, ibid., sivu 161.)

Seitsemännelle Bolshevikkien Puoluekongressille huhtikuussa 1917 antamassaan raportissa kansallisuuskysymyksestä selitti Stalin selvästi, että bolshevikit olivat Suomen itsenäisyyden kannalla ja kannattivat joka suhteessa Suomen kansan taistelua itsenäisyytensä puolesta. Helsingissä marraskuussa 1917 Suomen Sosialidemokraattisen Työväenpuolueen kongressissa pitämässään puheessa sanoi Stalin:

SUOMI SAI ITSENÄISYYTENSÄ BOLSHEVIKEILTÄ

“Minut on lähetetty edustajana tähän kongressiin tervehtämään teitä Venäjän työläisten vallankumouksen nimessä, joka on ravistanut kapitalistista järjestelmää perustuksiaan myöten. Olen tänne saapunut tervehtämään teidän kongressianne Venäjän Työläisten ja Talonpoikain Hallituksen, Kansankomissaarien Neu-

voston nimessä, joka syntyi vallankumouksen liekeissä.

“Mutta minä en ole tullut tänne ainoastaan tuomaan teille tervehdyksiä. Haluaisin ennen kaikkea tuoda teille iloisen uutisen Venäjän vallankumouksen voitoista, sen vihollisien epäjärjestykseen joutumisesta ja siitä tosiasiaista, että kuolevan imperialistisen sodan ilmapiiirissä mahdollisuudet vallankumoukselle kasvavat päivä päivältä . . .

“Meitä yritettiin pelottaa Venäjän luhistumisen pelättimellä, sen hajautumisella lukuisiin itsenäisiin valtioihin ja viittailtiin, että Kansankomissaarien Neuvoston julistus kansojen itsemääräysoikeudesta oli ‘kohtalokas virhe.’ Mutta minun on selitettävä teille mitä päättäväisimmän, että me emme olisi demokraatteja (puhumattakaan sosialisteista), ellemme olisi tunnustanut Venäjän kansojen vapaata oikeutta itsemääräykseen. Sanon, että me olisimme pettäneet sosialismin, ellemme me olisi ryhtyneet kaikkiin mahdollisiin toimenpiteihin palauttaaksemme veljellisen luottamuksen Suomen ja Venäjän työläisten välille . . . Täydellinen vapaus suomalaisille, yhtä hyvin kuin kaikille toisillekin kansallisuuksille oman elämänsä järjestämisessä! Vapaaehtoinen ja rehellinen liitto Suomen kansan ja Venäjän kansan välillä! Sellainen on Kansankomissaarien Neuvoston politiikan johtava periaate.” (Lenin-Stalin 1917, sivut 657-659, Doitzhin lainaus, op. cit. sivu 162.)

Leninin ja Stalinin esityksestä tunnusti Kansankomissaarien Neuvosto Suomen itsenäisyyden joulussa 1917 ja joulukuun 31 p. sai Svinhufvudin johtama Suomen lähetystö Leninin kädestä Kansankomissaarien Neuvoston dekreetin, jossa Suomelle tunnustetaan täydellinen itsenäisyys. Tammikuun 4 p., 1918 hyväksyttiin dekreetti Suomen itsenäisyydestä Soviettitasavallan Keskus Toimeenpanelevassa Komiteassa.

Stalin puhui tässä Keskus Toimeenpanelevan Komitean istunnossa ja selosti, miksi bolshevikit suostuivat julista-

maan Suomen itsenäisyyden, vaikkakin ne tiesivät, että suomalaiset riistäjät tulisivat olemaan ensimmäisinä käyttämässä tätä hyväkseen. Stalin sanoi:

“ . . . Mikä pistää ensikädessä meidän silmäämme kun huolellisesti tutkimme kuvaa siitä, mitenkä Suomi on saavuttanut itsenäisyytensä, on se, että todellisuudessa on tapahtunut siten, että Kansankomissaarien Neuvosto on myöntänyt vapauden — ei kansalle, ei Suomen proletariaatin edustajille, vaan suomalaiselle porvaristolle, joka harvinaisen yhteensattuman kautta on saanut itsenäisyytensä Venäjän sosialistien käsistä. Suomen työläiset ja sosialidemokraatit ovat ajautuneet asemaan, jossa ne ovat pakotettuja ottamaan vastaan vapautensa ei suoraan sosialisteilta, vaan Suomen porvariston välityksellä. Me näemme tässä Suomen proletariaatin tragedian, emmekä voi välttää panemasta merkille, että vain Suomen sosialidemokraattien kyvyttömyydestä tehdä päätöstä ja heidän vertojaan etsivästä pelkuruudesta johtuu, että ne eivät ole ryhtyneet mihinkään ratkaisevaan toimenpiteeseen itse riistääkseen itselleen vapautensa vallassaolevan porvariston käsistä.

“Te saatatte ruoskia Kansankomissaarien Neuvostoa, te saatatte arvostella sitä mitä terävimmän sanoin, mutta kukaan ei voi sanoa, että se on kokoonpantu suunpieksijöistä, jotka eivät pidä sanaansa, sillä sellaista mahtia ei ole olemassa maailmassa, joka saattaisi pakottaa Kansankomissaarien Neuvoston peruuttamaan lupauksensa. Me olemme tämän näyttäneet toteen sen tosiasian kautta, että me olemme ottaneet kokonaan objektiivisen suhtautumisen yksinpä porvariston vaatimukseen itsenäisyydestä ja ryhdyimme heti julkaisemaan dekreettiä, jolla Suomelle myönnettiin itsenäisyys. Toivokaamme, että Suomen itsenäisyys ajantuloon saa aikaan täydellisen itsenäisyyden Suomen työläisille ja talonpojille ja että se luo lujan maaperän kansojen ikuiselle ystävyydelle.” (*Isvestija* Koko Venäjän

Keskus Toimeenpanevasta Komiteasta ja Petrogradin Työläisten ja Sotilaiden Edustajien Sovietista, tammik. 6 p., 1918.)

IMPERIALISTIT VALMIIT RIISTÄMÄÄN SUOMELTA ITSENÄISYYDEN

Täten ne olivat bolshevikit, jotka Suomelle v. 1917 antoivat itsenäisyyden. Mutta liittolaiset olivat niitä, jotka v. 1919 olivat valmiita riistämään Suomelta itsenäisyyden yrityksessään kukistaa Neuvostohallitus ja palauttaa Venäjän porvariston ja tsarististen kenraalien valta. Maailmansodan lopussa lähetettiin brittiläiset ja ranskalaiset laivastovoimat Itämerelle ja vara-amiraali Walter Cowan otti siellä olevien brittiläisten voimien komennon käsiinsä tammikuussa 1919. "Britannian-Ranskan laivastojen päämäärinä oli: (a) estää Punainen Laivasto poistumasta Kronstadtin lahdesta; (b) auttaa soviettivastaisia voimia Itämerenmaissa ja Suomessa; (c) houkutella toistaiseksi näissä valtioissa olevat Saksan sotavoimat auttamaan neuvostovastaisia voimia; (d) tiukkaamaan, että Saksan valtakunnan sotavoimat palautetaan takaisin Saksaan sen jälkeen kun ne ovat palvelleet liittolaishallitusten tarkoituksia." (W. P. ja Z. K. Coates, "Russia, Finland and the Baltic", Lontoo, 1940, sivu 24.)

"Tälläväläin keskusteltiin näiden kolmen Itämerenmaan kohtalosta rauhankonferenssissa Pariisissa liittolaishallitusten edustajien ja tsarististen kenraalien kesken. Kaikki olivat vihamielisiä — liittolaiset ja tsaristit — näiden kolmen valtion Venäjältä erottamiselle. Liittolaishallitukset (Suur-Britannia, Ranska, Yhdysvallat, Italia ja Japani) lähettivät toukok. 26 p., 1919 nootin amiraali Kolchakille selittäen, että ne olivat valmiita antamaan hänelle apua dellyttäen, että hän antaa niille tyydyttävät vakuudet useihin kysymyksiin, niiden joukossa Itämerenmaiden kysymykseen. Tämän johdosta vastasi Kolchak:

“Me olemme täysin valmiita heti valmistautumaan ratkaisemaan kysymyksiä, jotka koskevat Viron, Latvian, Liettuan, Kaukaasian ja Trans-Kaspian kansallisten ryhmien kohtaloa ja meillä on täysi syy uskoa, että viivyttelämättä ratkaisu tullaan tekemään katsoen, että hallitus vakuuttaa nykyhetkeen nähden autonomian näille eri kansallisuuksille. Sanomattakin on selvää, että näiden autonoomisten instituuttien rajoitukset ja ehdot ratkaistaan erikseen kuhunkin kysymyksessä olevaan kansallisuuteen nähden.”

“Tässä ei ollut mitään mainintaa itsenäisestä suvereniteetistä. Eedelleen: amiraalin Pariisissa olevat edustajat tekivät päivän selväksi, että Kolchakin vastaus merkitsi, että näille valtioille tultaisi myöntämään vississä määrässä, mutta ei enempää, paikallista autonomiaa. Kuitenkin pitivät liittolaishallitukset tätä vastausta tyydyttävänä. Ne vastasivat siihen heti:

“ ‘Liittolais- ja yhdessä toimivat vallat haluavat tunnustaa vastaanottaneensa Amiraali Kolchakin vastauksen heidän noottiinsa toukok. 26:lta päivältä. Ne ilmaisevat tyytyväisyytensä tuon vastauksen äänensävyistä, joka niistä näyttää pääpiirteissään olevan yhtä mieltä niiden esitysten kanssa, jotka ne tekivät ja sisältävän tyydyttävän vakuuden Venäjän kansan ja sen naapureiden vapaudesta, itsehallinnasta ja rauhasta. Ne ovat tämän vuoksi valmiita ulottamaan amiraali Kolchakille ja hänen kanssaan yhdessä toimiville sen tuen, mitä esitettiin niiden alkuperäisessä kirjeessä’.”

“*The Times* piti Kolchakin suhtautumista Itämeren maihin perin kohtuullisena. Eräessä johtavassa artikkelissaan se selitti:

“ ‘Ne (Itämeren rajamaat) eivät voi pysyä pystyssä yksinään ehdottomasti itsenäisinä suvereeniteettisinä valtioina ja liittolaiset ja niiden kanssa yhdessä toimivat vallat olisivat fyysillisesti kykenemättömiä ylläpitämään niitä sellaisina valtoina.’ (Marrask. 5 p., 1919.)

“Tällä hetkellä nämä kolme pientä Itämerenmaata olisivat aivan liiaksikin tyytyväisiä, jos ne voisivat tehdä rauhan Neuvostoliiton kanssa, mutta niitä pakotettiin uhkauksilla ja pakkotoimenpiteillä liittolaismaiden hallituksien taholta jatkamaan sotaa Moskovaa vastaan.

“Ja todellakin, syyskuun 30 p., 1919 pitivät Itämerenmaat konferenssin, missä päätettiin alottaa rauhanneuvottelut Neuvosto-Venäjän kanssa. Liittolaiset protesteerivat tätä toimenpidettä vastaan, ja kun Itämerenmaat itsepintaisesti pitivät kiinni rauhanpolitiikastaan, niin liittolaiset saattoivat lokak. 2 p., 1919 voimaan saarron näitä kolmea Itämeren tasavaltaa vastaan.

“Kolme päivää myöhemmin yhtyi Suomi saartamaan Neuvostoliittoa. Lopulta ei Itämerenmailla ollut muuta vaihtoehtoa kuin taipua liittolaisten toivomuksiin.” (Coates, op. cit., sivut 25-27.)

Mitä tulee kysymykseen Suomen itsenäisyydestä, niin selitti Kolchakin nootti liittolaisille: “Me olemme taipuvaisia heti tunnustamaan de facto hallituksen Suomessa, mutta lopullisen Suomen kysymyksen ratkaisun täytyy kuulua perustuslakikonventsioonille.” Tästä sanoo Coates (op. cit., sivu 93) seuraavaa:

“Pankaa merkille sanat ‘de facto’ — ei ‘de jure’. Siinä ei ollut mitään sitoumusta Suomen de jure tunnustamisesta suvereniteettisenä, itsenäisenä valtiona sen silloisten rajain sisäpuolella. On mahdotonta uskoa — ja liittolaishallitukset olivat silloin tietoisia tästä tosiasiasta, samaten kuin Suomen hallituskin — että Venäjän hallitus amiraali Kolchakin kontrollin alaisuudessa milloinkaan olisi sallinut Suomen täyttä eroamista Venäjästä. Kaikkein parhaimmassa tapauksessa olisivat ne Suomelle myöntäneet laajassa asteikossa itsehallintaa, mutta varmastikin olisivat ne pitäneet kiinni vaatimuksesta pitää Venäjän sotajoukkojen hallussa kaikkia strategisia paikkoja Suomen alueella. Ja kuitenkin pitivät liittolaishallitukset Kolchakin vastausta tyydyttävänä. Tosiasia näet on, että Suomi tarjoo parhaimman sotajoukkojen asemapaikan

hyökkäykselle Venäjää vastaan. Tämä tunnustettiin selvästi silloin kun tämä oli polttavana kysymyksenä v. 1919 aseellisen ulkomaisen intervetsioonin aikakaudella Neuvostoliittoa vastaan.”

Suomen konsessioonit Neuvostoliitolle eivät olisi saattaneet Suomea Neuvostoliiton armöille, kuten kapitalistinen sanomalehdistö asian esitti.

“On totta, että Soviettien kontrolli laivasto- ja ilmaisuusasemien ylitse Suomen alueella merkitsisi Soviettien kontrollia Suomenlahden ja Itämeren itäisen osan ylitse, mutta Neuvostoliitolla suurimpana Itämeren valtiona on suurin oikeus sen kontrolliin ja se on ilman ehtoja antanut sitoumuksen siitä, että se ei tule rikkomaan näiden valtojen sisäistä rakennetta. On totta, että Soviettien vaatimusten hyväksyminen olisi heikentänyt Suomen puolustusta Neuvostoliittoa vastaan, mutta se olisi lujittanut Suomen puolustusta kaikkia toisia valtoja vastaan. Joka tapauksessa näiden asemien aikaisempi rauhallinen haltuunottaminen, taikka ottamatta jättäminen, ei olisi ollut ratkaiseva tekijä Venäjän-Suomen välisessä yhteenotossa”. Kuten *Spectator* totuudenmukaisesti on huomauttanut, ‘Se väite, että Venäjän laivastoaseman rakennuttaminen (luonteeltaan ‘puolustuslaatu’) yhdelle saarelle Suomenlahdessa asettaisi Helsingin ja todella koko Suomen Venäjän armoille, on vähemmän vakava kuin miltä se kuullostaa, sillä ilmeisestikin on Suomi joka tapauksessa Venäjän armoilla’ (*Spectator*, lokak. 27 p., 1939)” (W. P. ja Z. K. Coates, *Russia, Finland and the Baltic*, sivu 106.)

Mutta kuten me jo olemme nähneet, halusi Neuvostoliitto ainoastaan turvata omia rajojaan. Rauhanrintaman epäonnistuminen länsimaiden hallitusten kanssa teki tämän sitäkin välttämättömämmäksi, erittäinkin kun Englanti ja Ranska kieltäytyivät liittämästä Itämerenmaita ja Suomea mihinkään yhteiseen puolustukseen siinä tapauksessa, että hyökkäys tehtäisi Neuvostoliittoa vastaan. Neuvostoliiton oli nyt otettava huomioon ei ainoastaan

mahdollinen hyökkäys Saksan taholta, mutta myöskin liikeisessä taikka kaukaisessa tulevaisuudessa hyökkäys toisten suurvaltain taholta.

Puhuessaan Neuvostoliiton Suomen politiikan avaimesta selitti G. E. Gedye, New York Timesin Itävallan, Tshekkoslovakian ja Venäjän kirjeenvaihtaja ja kirjan "Fallen Bastions" kirjottaja New York Timesille lokak. 21 p., 1939 lähettämässään kaapelisanomassa:

"Vaikkakin joillekin ihmisille on vastenmielistä kuulua, niin avaimena Neuvostoliiton pyrkimyksiin on muuttumaton epäluottamus suuriin kapitalistisiin hallituksiin, erikoisesti niihin, joiden johdossa ovat Neville Chamberlain ja Eduoard Daladier . . . Virossa ja Latviassa on se saanut lento, laivasto- ja sotilasasemia. Liettuassa sai se myöskin oikeuden linnoittaa rajan Saksaa vastaan — jonka sokeinkaan Venäjän-Saksan ystävyyden teorian kannattaja ei voi väittää kohdistuvan ketään muuta kuin Saksaa vastaan. Ja se koettaa neuvottelujen kautta hankkia itselleen samoja etuisuuksia Suomessa."

Tämän myönsivät brittiläiset ja ranskalaiset valtiomiehet vapaasti niinä päivinä, jolloin Neuvostoliitto vielä yritti neuvottelujen kautta saada aikaan rauhanrintamaa Englannin ja Ranskan kanssa. Esimerkiksi korkeasti kunnioitettu parlamentin jäsen, A. Duff Cooper, kirjoitti *Evening Standardissa* kesäk. 13 p., 1939 viitaten Englannin-Ranskan-Neuvostoliiton neuvottelujen vaikeuksiin:

"Näyttää, että Itämerenmaat muodostavat vaikeuden. Nämä valtiot muodostavat Venäjän rajan. Jos niiden kimppuun hyökätään, on Venäjän koskemattomuus vaarassa ja Venäjä toivoo saavansa vakuuksia siitä, että sen liittolaiset tulevat sen avuksi. Itämerenmaat — kuten jänikset jättiläiskäärmeen läheisyydessä, joka on niille luvannut olla ne syömättä — vakuuttavat meille jotenkin vapisevin äänin, että niistä tuntuu melko turvalliselta, eivätkä halua, että heille annettaisi mitään takeita. Pääministeri vakuuttaa, että ilmeisestikin on

mahdoton antaa takeita jollekin valtiolle vastoin sen omaa tahtoa. Sellainen vakuuttelu kuullostaa ensin vakuuttavalta, mutta kestääkö se tarkempaa tarkistelua?”

Osoitettuaan, että nämä valtiot ovat Neuvostoliitolle samaa kuin Belgia on Britannialle, sekä että mitä tahansa Belgia sanoneekaan, niin yhtyisi Britannia sotaan siinä tapauksessa, että Belgia olisi joutumassa jonkun suurvallan käsiin, lopetti Duff Cooper lausuntonsa sanomalla:

“Olkaamme realisteja ja kohdatkaamme tosiseikat sellaisina kuin ne ovat. Me takaamme jonkun maan rajat — ei rakkaudesta sen asukkaihin — vaan harkiten omaa turvallisuuttamme. Jos Venäjä käsittää, että Itämerenmaiden koskemattomuus on olennaista sen omalle turvallisuudelle, niin me emme siitä voi sitä soimata, ja jos me pyydämme sitä ryhtymään meitä auttamaan hädän hetkellä, niin me emme voi kieltäytyä antamasta sille vakuutta vastaavasta toimenpiteestä siihen nähden.”

M. Yvon Delbos (Ranskan ulkoministeri Blumin kabinetissa) kirjoitti *Forumissa* heinäk. 8 p., 1939:

“Koska Itämerenmaat ovat Venäjälle samaa kuin Hollanti, Belgia ja Sveitsi Englannille ja Ranskalle, niin Neuvostoliiton johtajat tasa-arvoisuuden ja tasapuolisuuden periaatetta noudattaen vaativat ensiksimmäisille samoja takeita kuin mitä on annettu viimeksimäisimmille. Tähän on brittiläinen sanomalehdistö ja mahdollisesti myöskin Britannian hallitus vastannut, että sellainen tasa-arvoisuus on otettu huomioon ranskalais-brittiläisessä sopimusluonnoksessa . . . Tässä koko vaikeus. Lontoo on haluton turvaamaan valtioita vastoin niiden omaa tahtoa. Venäjä kuitenkin tiukkaa, että sen oma turvallisuus on kytkettynä näiden valtojen itsenäisyyteen, ja ilmaistaan katsantokantana, että jos Saksa, vaikkapa Itämerenmaiden suostumuksella, taikka niiltä pakotetun suostumuksen perusteella, ryhtyisi niitä valtaamaan ja lähettämään joukkoja niiden aluei-

den kautta, niin ei olisi kohtuullista, jos Englanti ja Ranska kieltäytyisivät yhtymästä Venäjään sellaisen teon vastustamisessa, koska Venäjä tulisi niitä auttamaan Reinin rintaman puolustamisessa.”

SUOMEN HALLITUKSEN SUHTAUTUMINEN MUUTTUI ENGLANNIN VAIKUTUKSESTA

On tärkeätä panna merkille Suomen hallituksen pääministerin lausunto, minkä hän antoi Suomen kansalle heti sen jälkeen kun neuvottelut olivat katkenneet, nimitäin että vaikka Moskovan vaatimukset eivät olleetkaan hyväksyttäviä, niin mikään niistä ei ollut loukannut Suomen itsenäisyyttä. Vasta sen jälkeen kun Lontoo antoi täyden painostuksensa tuntua, muutti Suomen hallitus selostustaan ja julisti, että Soviettien vaatimukset loukkasivat Suomen itsenäisyyttä. Juuri tämä suhtautumisessa tapahtunut muutos oli merkinä Neuvostoliitolle siitä, että jotakin enemmän oli Suomessa muhimassa kuin pelkästään haluttomuus Suomen hallituksen taholta tehdä myönnytyksiä Neuvostoliitolle. Neuvostoliitto ei saattanut unohtaa, että sen neuvotteluissa rauhanrintamasta Ranska ja Englanti olivat kieltäytyneet liittämästä Itämerenmaita ja Suomea mihinkään molemminpuoliseen puolustukseen siinä tapauksessa, että Neuvostoliittoa vastaan hyökättäisi.

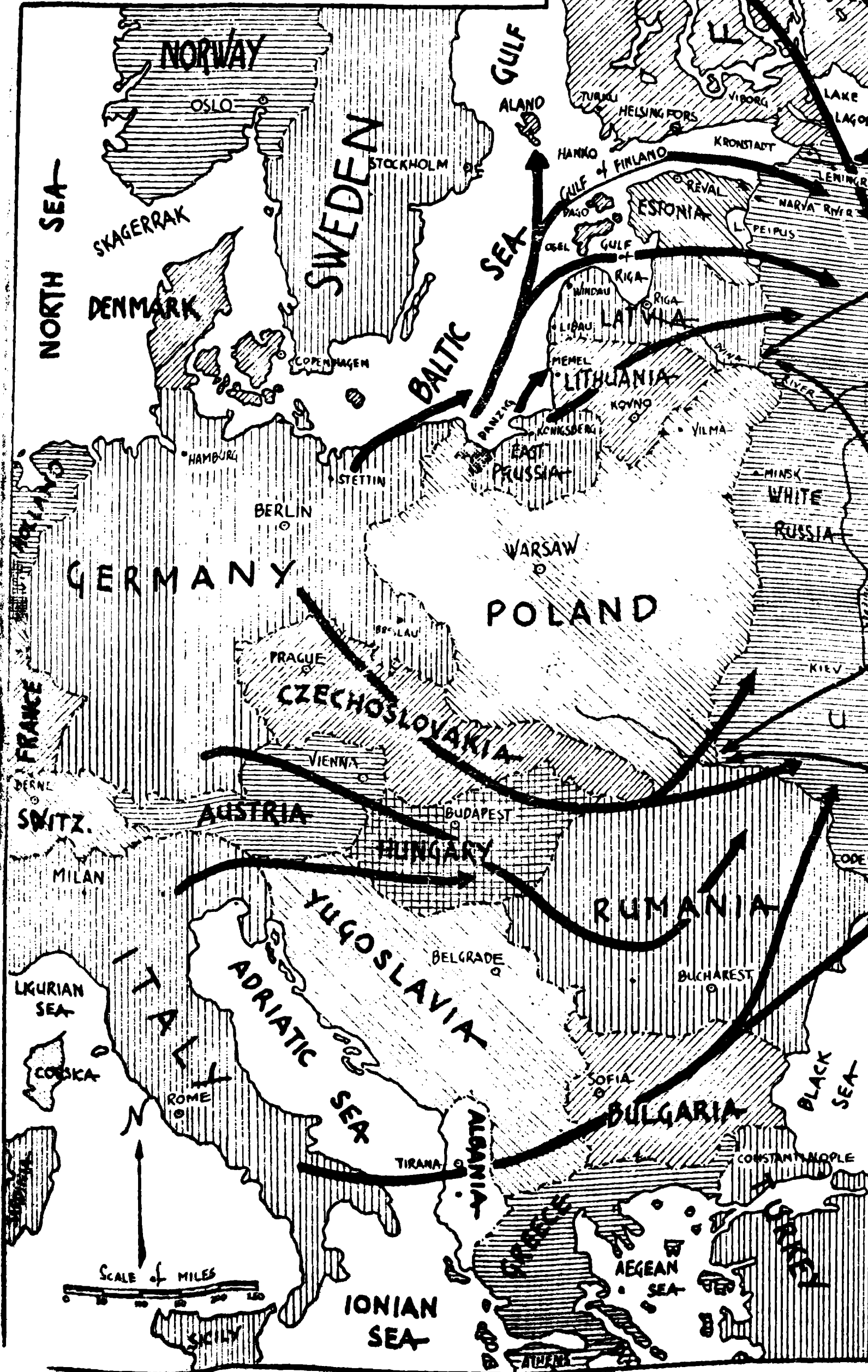
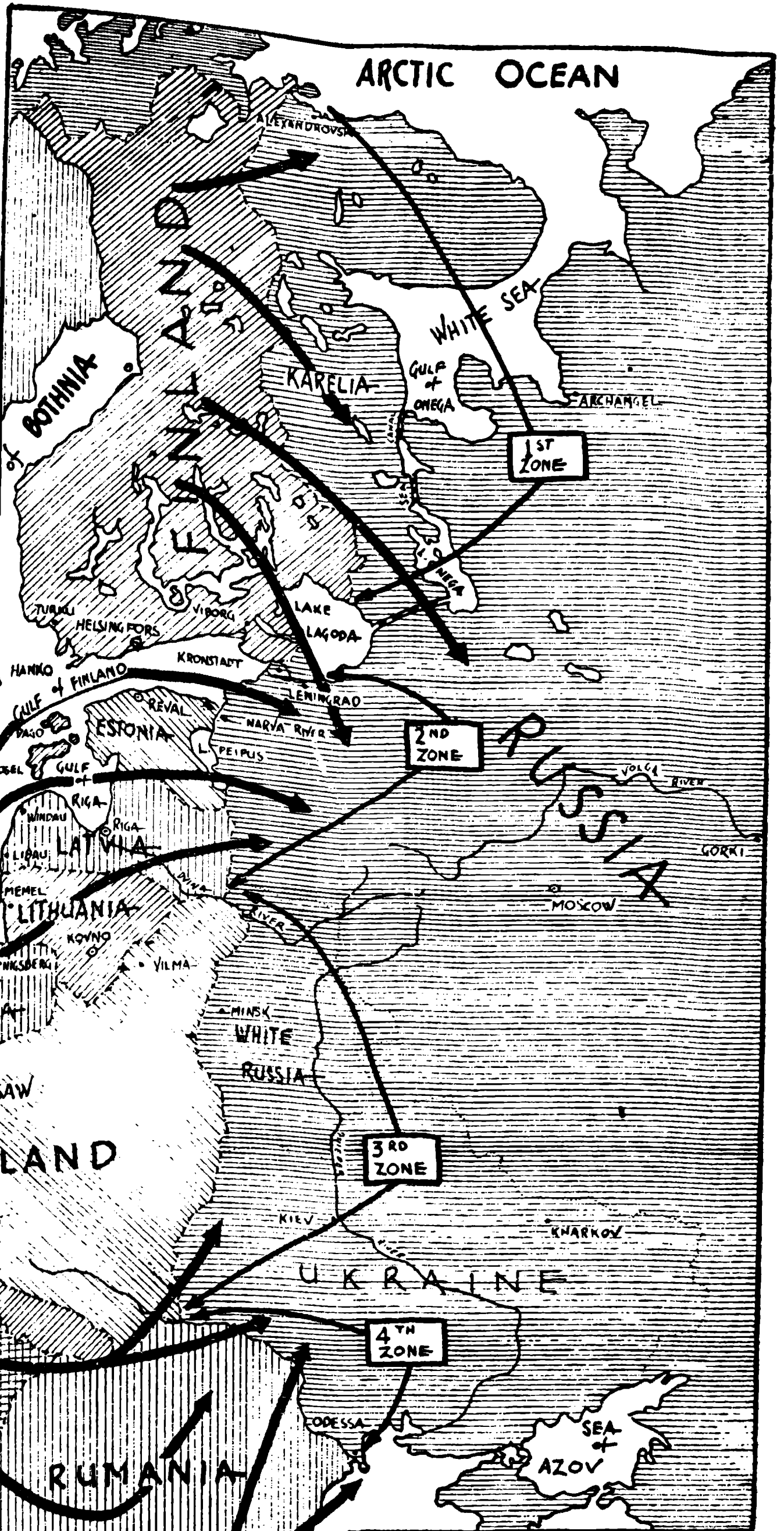
Nyt ei Neuvostoliiton tullut ottaa huomioon ainoastaan hyökkäyksen vaaraa Saksasta käsin, mutta myöskin hyökkäyksen vaaran toisten imperialististen valtojen taholta, erittäinkin koska Neuvostoliitossa tiedettiin, että Englanti ja Ranska olivat monien kuukausien ajan lähettäneet kymmenien miljoonien dollareiden arvosta sotatarpeita Suomeen, kuten Ranskan hallitus julkisuudessa selitti.

Kaksi vuotta ennen sodan puhkeamista lähetti Lontoo,

HYÖKKÄYSTIET NEUVOSTOLIITTOON

Jo useita kuukausia ennen Mynchenin sopimusta, kun imperialistien kesken valmistettiin Natsi-Saksaa hyökkäämään Neuvostoliittoa vastaan, julkaisi *New York Daily News* nelivärisenä oheen liitetyn kartan, jossa osoitetaan hyökkäystiet Neuvostoliittoon.

Ensi tilalle asetetaan siinä hyökkäys Suomesta käsin, jolloin suositellaan käytettäväksi neljää hyökkäyskolonnaa. Toinen hyökkäyspiiri on merkitty kulkeväksi Suomenlahden ja Viron kautta; kolmas Latvian ja Liettuan ja neljäs Tshekkoslovakian, Unkarin, Jugoslavian, Bulgarian ja Rumanian kautta.

Kansleri Adolf Hitlerin ilmoittama aikomus vallata Venäjän Ukraina, tuo esille tavallisuudesta poikkeavan sotilaallisen probleemin — miten hyökätä maahan, jonka rajat eivät missään kohdin kosketa Saksaa? Tämä kartta osoittaa mahdollisen ratkaisun. Käyttämällä väkivaltaa on Saksan armeijoiden suoritettava pitkiä marssseja väliillä olevien alueiden yli se päästäkseen Venäjän rajoille. Miltei mahdollisena vaihtoehtona on hyökkäys Itämeren maiden kautta. Puolan sotilasmahti ehkä suojelisi tuota maata. Hyökkäys pohjoisesta, taikka etelästä Tshekkoslovakian ja Rumanian kautta on mahdollista, sillä saamatta apua ei mikään näistä maista kykene vastustamaan Saksan maahanhyökkäystä. Samanaikainen hyökkäys Saksan, Italian ja toisten fasisistien maiden taholta on mahdollinen. Kartalla olevat numerot osottavat eri kansojen sotilaallista voimaa, mukaan luettuna säännöllinen armeija ja järjestetyt reservit.

(Suomennoo alkuperäisestä tekstistä)

hetkellä, jolloin se valitteli sitä, että se oli kaukana jäljessä kilpailussa ilmailuvoimista, noita kallisarvoisia lentokoneitaan kaikkein viimeisintä mallia Suomeen. Aivan selvästi ne odottivat sotaa tällä alueella paljoa enemmän kuin sitä sotaa, joka todella syttyi Englannin ja Saksan välillä. Neuvostoliitolla oli kylliksi syytä pelätä mitä saattaisi tapahtua ja pyrkiä itseään turvaamaan hyökkäystä vastaan.

Amerikan sanomalehdet tekivät suurta ivaa sellaisesta "joutavasta väitteestä" kuin vaarasta Neuvostoliitolle sellaisen "pienen", "heikon" maan kuin Suomen taholta. Pannaksemme asian paikalleen, ei Suomen *kansa* olisi uhkana Neuvostoliitolle, mutta Suomen kansa ei kontrolloi omaa kohtaloaan. Suomen kansan kanssa ei milloinkaan neuvoteltu mistään näistä kysymyksistä. Suomen hallitus oli pelinappula Britannian ja Ranskan intressien käsissä.

Tässä on hyvin mielenkiintoinen kartta, jota ei *Daily Worker* ole julkaissut, vaan *New York Daily News*. Tämä kartta julkaistiin juuri ennen Myncheniä. Muistatko Mynchenin, jolloin jokainen ajatteli, että vihdoinkin Mynchenin seurauksena tulee olemaan yhteinen imperialistien sota Neuvostoliittoa vastaan?

The New York Daily News halusi kertoa lukijoilleen, mitenkä tuo sota tullaan organisoimaan ja niin se julkaisi kaksi sivua käsittävän värillisen kartan, jossa oli täydet ohjeet kaikista tärkeimmistä kulkuteistä Neuvostoliittoon. Neljästä kartalla osotetusta hyökkäyspiiristä tarjosi Suomi kaikkein lupaavimman pääsytien. Ensimmäinen piiri oli Suomen kautta ja siinä neljä kulkutietä; toisen piirin käsitti Suomenlahti ja Viro; kolmas oli Liettuan ja Latvian kautta ja neljäs Tshekkoslovakian, Itävallan, Bulgarian ja Rumanian kautta. Mutta Neuvostoliitto sulki Itämeren piirin hyökkäämättömyyssopimuksillaan Itämerenmaiden kanssa. Suomen piiri oli suljettava sopimuksen kautta Suomen hallituksen kanssa.

Neuvostoliitto ei voinut unohtaa — ja voitte kuvitella, että jos Yhdysvalloilla olisi ollut se kokemus, niin se

myöskään ei olisi unohtanut — että vain kaksikymmentä vuotta aikaisemmin olivat Saksan joukot marssineet Suomenlahdelle ottaen haltuunsa jokaisen sataman ja laivastoaseman Itämeren itäosassa vallaten Ahvenanmaan saariston, laskien joukkoja Suomessa maihin, uhaten Petrogradia ja uhaten Pohjois-Venäjän viimeistä jäistä vapaata yhteyttä Länsi-Euroopan kanssa, Muurmanskin—Petrogradin rautatietä.

Neuvostoliitto ei voinut unohtaa, että Britannian ja Ranskan laivastot valtasivat kaikki Itämerenmaiden satamat ja laivastoasemat ja pakottivat nämä vallat vastoin niiden omaa tahtoa sotaan Neuvostoliittoa vastaan.

Se ei voinut unohtaa, että Suomen talous oli ulkomaisen pääoman, pääasiallisesti Britannian kontrolloima.

Taattuinaan rauhalliset suhteet Saksan kanssa Saksan-Neuvostoliiton hyökkäämättömyyssopimuksen kautta elokuussa, ei Neuvostoliitto voinut unohtaa, että liittolais-imperialismi ei milloinkaan ollut luopunut suunnitelmastaan hyökätä sosialismin maahan ja tuhota se. Se muisti kyllin hyvin *London Timesin* selostuksen huhtikuun 17:ltä päivältä, 1919:

“Mennyt historia on todennut, että Venäjä on maa, jonne ei ole helppo hyökätä miltään rajalta, joka on kaukana sen pääkaupungista. Myönnettävästi on Venäjälle lähetetyn sotajoukon lopullisena päämääränä Petrogradin ja Moskovan valtaaminen. Petrograd ja Moskova ovat bolshevikkisen käärmeen kaksoispäät. Seistä käärmeen hännän päällä toivossa tappaa se on pahempaa kuin ilman piekseminen. Se on kutsu tuhoon. Mitä bolshevikkien murskaamiseen tulee, niin voimme yhtä hyvin lähettää sotajoukkoja Honoluluun kuin Valkeallemerelle. Jos silmäilemme kartalle, niin havaitsemme, että paras pääsy Petrogradiin on Itämeren kautta ja että lyhin ja helpoin tie on Suomen kautta, jonka rajat ovat vain noin kolmenkymmenen mailin matkan päässä Venäjän pääkaupungista. Suomi on avain Petrogradiin ja Petrograd on avain Moskovaan.”

SUOMEN PORVARISTO ENITEN MAKSAVAN KÄYTETTÄVISSÄ

Britannian soviettivastainen juonittelu ja linnoitettujen paikkojen luominen erittäinkin Suomeen ja Itämerenmaihin ei jätä mitään arvaamisen varaan. Sen jälkeen kun Suomen porvaristo oli saanut itsenäisyytensä soviettihallitukselta joulukuussa 1917 kutsui se liittolaiset ja Saksan auttamaan itseään oman maansa vallankumouksellisten työläisten kukistamisessa tarjoten Suomea asemapaikaksi Neuvostoliittovastaisissa hyökkäyksissä. Maaliskuussa saapuivat *saksalaiset* Suomeen ja vallottivat Helsingin *suomalaisilta työläisiltä*. Kuusi päivää myöhemmin tunnusti Britannia valkokaartilaisen Suomen hallituksen, jonka Britannian vihollinen oli saattanut valtaan. Mutta saksalaiset työnsivät pian sivuun Mannerheimin, joka johti valkokaartilaisuomalaisia ja hän meni Tukholmaan etsimään liittolaisten kannatusta. Joulukuuhun mennessä 1918 oli Mannerheim tullut Suomen valtionhoitajaksi, regentiksi ja aktiiviseksi työkumppaniksi liittolaisten interventiosionissa Neuvostoliittoa vastaan. Suomalainen Koiviston satama saatettiin interventtien laivastovoimien käytettäväksi asemapaikkana Kronstadtin linnoituksen pommittamisessa. Liittolaisten yhteinen kauppakomissi saapui Suomeen ja otti kontrolliinsa Suomen kaupan ja brittiläinen sotilaslähetystö perustettiin Helsinkiin kenraali Goughin alaisuudessa. Helmikuussa 1919 lainasi Britannian hallitus Mannerheimille 6 miljoonaa puntaa sillä ehdolla, että tehdään hyökkäys Petrogradia vastaan ja Yhdysvallat lainasi \$8,300,000. Suomessa olevat Yhdysvaltain virkailijat osallistuivat aktiivisesti suomalaisten kannustamiseen hyökkäämään Neuvostoliittoa vastaan. Toukokuun 2 p. lähetti Yhdysvaltain Viipurissa oleva varakonsuli Imbrie valtiodepartementille kaapelisanoman vaatien toimintaa heti paikalla valkokaartilaisuomalaisten auttamiseksi "Petrogradin ja sen jälkeen Moskovan valloittamisessa ja bolshevikkien kukistamisessa." ("Foreign Relations of the United States, 1919, Russia, Dept. of State,

Washington”, sivut 670-671.) Maaliskuun ja huhtikuun aikana 1919 ilmestyi artikkeleita Britannian konservatiiviseen sanomalehdistöön, joissa painostettiin, että nopein tie soviettihallituksen kukistamiseen kulki Suomesta Petrogradiin ja että mies, joka saattaa tuon tien avata oli kenraali Judenich, joka asui silloin Suomessa.

Huhtikuussa muodosti ja aseisti Suomen porvaristo “Aunuksen vapaaehtoisten armeijan” ja Suur-Britannian ja Ranskan ohjeiden mukaan se hyökkäsi soviettialueelle kaapatun haltuunsa maakaistaleen Laatokan järven ja Äänisen välillä ja uhkasi Leningradia. Kesäkuun 13 päivänä yritti Winston Churchill taivuttaa Suomea yhtymään esitettyyn Judenichin hyökkäykseen. (Katso Louis Fischerin “The Soviets in World Affairs” teokseen, I osa, sivu 200). Heinäkuun 16 p. sähkötti Rauhasta Neuvotteleva Komissi Pariisista, johon osallistui presidentti Woodrow Wilson, valtiosihteerille Washingtoniin:

“Ylin Neuvosto on päättänyt, että yhteinen sähkösnoma olisi osotettava Britannian, Amerikan, Italian ja Ranskan Helsingissä oleville Charge d’Affaireseille ja pyydettyä niitä ilmottamaan kenraali Mannerheimin hallitukselle, että siinä tapauksessa, että hän ajattelisi, että hänen tulisi noudattaa amiraali Kolchakin vaatimusta toimintaan, niin liittolaishallituksilla, käyttämättä mitään painostusta Suomen hallitukseen nähden, ei tulisi olemaan mitään vastaväitteitä nostettavana tätä operatsiota vastaan.” (Foreign Relations of the United States, Russia, 1919, sivu 691.)

Heinäkuun aikana saapui kenraali Judenich Helsinkiin järjestämään marssia Petrogradia vastaan. Judenich kieltäytyi kuitenkin neuvottelemasta Suomen hallituksen kanssa, sillä suomalaiset vaativat vakuutuksia Suomen itsenäisyydestä. Kolchakin avustamana suostui Mannerheim osallistumaan tähän hyökkäykseen hyväksyen epä määräisen lupauksen siitä, että Suomen intressit “tullaan ottamaan huomioon.” Siten marssivat Mannerheimin laumat “epävirallisesti” Judenichin kanssa Petrogradia vas-

taan. Lokakuussa 1919 kävi Mannerheim Lontoossa ja Pariisissa kampanjaa lisätyn brittiläisten ja ranskalaisten intervention puolesta. Lontoon *Timesin* haastattelussa hän selitti: "Suomen historiallisena tehtävänä on ajaa bolshevismi pois Leningradista."

Mannerheimit, Tannerit, ja Cajanderit, lyhyesti Suomen porvaristo, möi Suomen itsenäisyyden englantilais-ranskalaiselle imperialismille ja yhtyi niihin juonittelujen ja sotilasprovokatsion järjestämisessä Soviettitasavaltaa — se on maata vastaan, joka antoi Suomelle itsenäisyyden. Syyskuun 22 p., 1919 oli soviettihallitus lähettänyt nootin Suomelle protesteeraten Suomen sotilaspiirien vihamielisten tekojen johdosta Soviettitasavaltaa vastaan. Tässä nootissa sanottiin:

"Huolimatta Suomen sotilas- ja laivastovoimien yhtämittäisistä hyökkäyksistä Venäjän Tasavaltaa vastaan ja huolimatta Suomen hallituksen herkeämättömän vihamielisistä teoista, on Venäjän Tasavalta muuttumattomasti pidättäytynyt hyökkäävistä teoista Suomea vastaan. Suomalaiset sotilasosastot tunkeutuivat Aunuksen kuvernementtiin, tekivät toistuvia yrityksiä tulla rajan ylitse Bielo-Ostrovassa, laskivat joukkoja maihin Suomenlahden eteläiselle rannalle Petrogradin kuvernementissä; Suomen laivat hyökkäsivät venäläisten laivojen kimppuun, pommittivat Venäjän rannikkoa ja Kronstadtia, ilmailijoita saapui Suomesta käsin ja pudottelivat pommeja Venäjän rauhallisen väestön päälle . . . Toivoen että Suomen hallitus, tultuaan vakuutetuksi hyökkäyksiensä hedelmättömyydestä, tulee ainakin vastaisuudessa luopumaan Venäjään nähden vihamielisen politiikkansa jatkamisesta, Neuvostohallitus esittää Suomen hallitukselle, että se ryhtyy neuvottelemaan rauhasta . . ." (Doidzh'in lainaus: "Lenin and Stalin on the Independence of Finland", *World News and Views*, maalisk. 16 p., 1940, sivu 162.)

Lokakuussa 1920 oli Suomen hallitus pakotettu tekemään rauhansopimuksen Soviettihallituksen kanssa.

Koko Venäjän Soviettien Kahdeksannessa Kongressissa luonnehti Lenin Englannin esittämän roolin Suomessa joulukuun 1 p., 1920 pitämässään puheessa seuraavalla tavalla:

“Churchill, joka noudattaa samanlaista politiikkaa kuin mitä noudatti Nikolai Romanov, haluaa tapella ja tappelee ja on täydelleen välittämättä parlamentista; hän kerskui, että hän tulisi mobilisoimaan neljätoista valtiota Venäjää vastaan — tämä tapahtui v. 1919 — että hän ottaisi Petrogradin syyskuussa ja Moskovan joulukuussa. Hän oli hiukan liiaksi suuriääninen kerskailussaan. Hän asetti kaiken sen varaan, että kaikkialla näissä pikkuvaltioissa on vihaa Venäjää vastaan, mutta hän unohti, että nämä pikkuvallat selvästi käsittivät keitä ovat Judenich, Kolchak ja Denikin. Oli aika, jolloin ne olivat vain muutaman viikon päässä täydellisestä voitostaan. Judenichin etenemisen aikana, jolloin hän ei ollut kaukana Petrogradista, julkaisi Times, rikkain englantilainen sanomalehti, johtavan artikkelin — luin itse tämän johtavan artikkelin — missä se kerjäsi, komensi ja vaati Suomea: Auta Judenichia, koko maailman katseet ovat sinuun käännettyt, sinä tulet pelastamaan vapauden, sivistyksen ja kulttuurin koko maailmalle — marssi bolshevikkejä vastaan! Tämä oli Englanti, joka puhui Suomelle — Englanti, jolla on koko Suomi taskussaan, Englanti puhumassa Suomelle, joka on kurkkuaan myöten velassa, joka ei uskalla edes vikistä, sillä ilman Englantia ei sillä ole riittävästi leipää edes yhdeksi viikoksikaan . . .” (Lenin Britannista, sivu 186.)

1929 luonnehti Winston Churchill Soviettitasavaltaa vastaan järjestetyn imperialistisen intervention “käytännölliset seuraukset” — “arvaamattoman tärkeäksi hengähdysajaksi.” Hän kirjoitti:

“Koko vuoden 1919 aikana kulutettiin bolshevikkien energia yhteentörmäyksiin Kolchakin ja Denikin kanssa. Niiden energia oli kohdistettuna sisäiseen tais-

teluun. Arvaamattoman tärkeä hengähdysaika annettiin koko linjalle vasta vapautettuja maita, jotka olivat Venäjän läntisellä rajalla. Kolchak ja Denikin ja ne, jotka heitä seurasivat, ovat kuolleet, tai hajotetut. Venäjä on jäädytetty ali-ihmisen opin ja yli-ihmisen tyranniuden epämääräiseen talveen. Mutta Suomi, Viro, Latvia, Liettua ja ennen kaikkea Puola kykenivät v. 1919 perustamaan sivistyneiden valtioiden rakenteen ja organisoimaan patrioottisten armeijoiden voiman. Vuoden 1920 loppuun mennessä oli "sanitaariketju", joka suojeli Eurooppa bolshevikkiselta saastutukselta, muodostettu itsessään elinvoimaisten kansallisten elimistöjen kautta, jotka ovat vihamielisiä tälle taudille ja immuunisia (s.o. kykeneviä kestämään saamatta itseensä saastutusta) kokemuksiensa kautta sen riehuntaa vastaan." (Winston Churchill: *The Aftermath*, New York, 1929, sivu 288.)

SUOMI MUUTETTIIN HYÖKKÄYKSEN LÄHTÖKOHDAKSI JA VASALLIMAAKSI

Todellakin hengähdysaika! Vuodesta 1919 vuoteen 1939 oli Suomi muutettu perusasemaksi sotaa varten Neuvostoliittoa vastaan. Suur-Britannia, Ranska, Yhdysvallat ja Ruotsi sijoittivat melkoisia pääomia Suomen teollisuuksiin. Suomesta tuli englantilais-amerikalaisen pääoman taloudellinen vasalli Englannin ottaessa itselleen vallitsevan aseman Suomen markkinoilla. Vuosina 1924-1925 vieraili kenraali Sir Walter Kirken johtama brittiläinen sotilaskomissi Suomessa järjestämässä uudelleen Suomen armeijaa, laivastoa ja ilmailuvoimia. Sen johdon alaisuudessa alettiin rakennuttaa Mannerheimin linjaa Karjalan Kannakselle, jonka tarkoituksena oli palvella asemapaikkana hyökkäyksessä Leningradia vastaan. Kenraali Kirke koristettiin Suomen korkeimmalla kunniamerkillä, Valkoisella ruusulla. Kenraali Kirke palasi Englan-

tiin mukanaan joukko militaarisia ja poliittisia esityksiä, joita hän kehitti raportissaan, jonka hän antoi Lontoossa huhtik. 1 p., 1925. Hän ilmaisi hyvin selvään, että Suur-Britannian on rakennettava laivastoasema Ahvenanmaan saarille ja lisäsi sanoen, että jos Venäjä tulisi vaatimaan laivastoasemaa itselleen Suomessa, niin olisi mitä luultavinta, että olisi toisia, jotka olisivat yhtä perusteellisesti kiinnostuneet tämän estämiseen. Siinä syy, hän sanoi, miksi olisi epätodennukaista, että Suomi pitkäksi aikaa jättettäisi yksikseen siinä tapauksessa, että sen kimppuun hyökkättäisi.

Huhtikuussa 1925 saapui brittiläinen ilmailuspesialisti Suomeen auttamaan hallitusta ilmailuvoimain järjestämisessä ja laajentamisessa. Suomen hallitus kutsui useita toisia brittiläisiä ekspertejä, pääasiallisesti insinöörikorpuksen ja laivastoaseistuksen alalta saapumaan Suomeen. Kesäkuun 16 p., 1925 saapui neljätoista alusta käsittävä brittiläinen laivastoeskaaderi Suomeen (se käsitti viisi kevyttä risteilijää ja yhdeksän torpedovenettä). Tämä järjestettiin samanaikaisesti brittiläisen sotilaskomissin työn loppuunsaattamisen kanssa. Suomen sanomalehdistö oli täynnä "Englannin ystävyiden" ylistelyä. Kenraali Kirke vieraili taaskin Suomessa huhtikuussa 1939 ja ilmaisi tyytyväisyytensä Suomen puolustuksen järjestämiseen.

Vuosina 1924-1925 alotti Britannia Suomen avustamana jännitetyn vakoilutoiminnan Neuvostoliitossa. Englantilais-suomalaisien vakoojien oikeusjuttu paljasti v. 1927 kokonaisen brittiläisen vakoojien verkoston olemassaolon, joka toimi Moskovassa olevien Suomen valkokaartilaisdiplomaattien välityksellä. Terijoella paljastettiin Britannian Salaisen Toiminnan keskuksen olemassaolo. Kapteeni Rossin johdon alaisuudessa määrättiin asiamiehet järjestämään terroristista toimintaa Neuvostoliitossa ja pommeilla ja käsigranaateilla aseistettuja terroristeja salakuljetettiin Neuvostoliiton rajan ylitse Suomen avustamina. V. 1928 aikana oli Suur-Britannia tekijänä Suomen laiva-

veistämöiden yhdistämisessä varaamaan tehokkaan Britannian laivojen korjauksen sodan tapauksessa Neuvostoliittoa vastaan. Niinpä kirjotti Suomen ruotsinkielinen sanomalehti, *Hufvudstadsbladet* syyskuun 3 p., 1928: "Hyvin varustetut tokat ja konerakennustehtaat ovat erikoisen tärkeänä ehtona *ulkopuoliselle avulle*. Tämä on syy, miksi puolustuksen näkökannalta katsottuna, meidän on niitä pidettävä yhtä tärkeinä kuin linnoituksia ja miinakenttiä, jotka suojelevat meidän rannikkoamme."

Britannian alotteesta rakennettiin Suomeen kemikaali- ja sotatarvelaitoksia ja saaret Suomenlahdessa linnoitettiin toimimaan asemapaikkoina ulkomaalaisille laivastooskaadereille. V. 1928 oli brittiläinen kenraali Burt, joka v. 1919 oli ollut liittolaisten Itämerenmaiden sotilaskomissin johtajana, matkustamassa Itämerenmaissa ja Britannian laivasto teki vuotuisen vierailunsa Itämerelle tutkimaan tulevaa mahdollista Neuvostoliitto-vastaista sota-näyttämöä ja laatimaan suunnitelmaa Britannian laivaston ja maavoimien samanaikaisesta toiminnasta pääasiallisesti Suomessa. V. 1929 hankki Britannia vieläkin suuremman kontrollin itselleen Suomen talouden ylitse. Syksyllä 1930 vieraili brittiläinen ilmailukomissi Suomessa. Lokakuussa julkaisi brittiläinen *Contemporary Review* julkaisu artikkelin, missä vakuutettiin, että Suomen poliittisen tärkeyden määrää ennen kaikkea sen läheisyys Leningradiin ja Kronstadtin. Tässä artikkelissa sanottiin:

"Niiden viisautta, jotka haahmottelivat sodan jälkeiset rauhansopimukset, vaatetti järjestää rintavarustus valtojen blokin muodossa, joilla on yhteinen raja Venäjän kanssa, joka ulottuu Jäämereltä Mustallemerelle, estämään bolshevikkisen hallituksen vaikutuksen leviämistä Länsi-Euroopaan. Voimme olla vakuutettuja siitä, että Suomi ei ole heikoin lenkki tässä puolustuslinjassa."

"Teollisuuspuolueen" oikeusjuttu Venäjällä marrask. 25 p., 1930 paljasti selvästi Suomelle suunnitellun roolin

Ranskan-Britannian suunnittelemassa aseellisessa hyökkäyksessä Moskovaa ja Leningradia vastaan. Suomi, jota nimitettiin "klassilliseksi maaksi" Soviattivastaisten tapusten provosoinnissa, oli määritelty ottamaan itselleen aktiivinen osa hyökkäyksessä Leningradia vastaan.

Siten päämääränä käyttää Suomea asemapaikkana sodassa Neuvostoliittoa vastaan muutettiin tuo maa sotaleiriksi. Natsionalistinen mieliala kiihotettiin vimmaansa. Suojeluskunnat, hyvin aseistettu ja hyvin harjoitettu Suomen valkokaartilaisarmeija, rakennettiin nais- ja lasten apujärjestöineen. Perustettiin puolibandiittisia natsionalistisia järjestöjä, jotka vaativat "Suur-Suomen" luomista ja Neuvostoliitolta ei ainoastaan Sovietti-Karjalan, vaan kaikkien "sukulaisheimojen" asuttamien alueiden, se on maa-alueiden aina Uraalille asti anastamista. Suomen johtavat julkisuusmiehet pitivät yllä yhtämittaista yhteyttä Suur-Britannian kanssa voidakseen yhdenmukaistuttaa Suomen sisä- ja ulkomaapolitiikan.

Tällä välin jatkoi ulkomainen pääoma ja siitä erittäinkin brittiläinen, kontrollinsa Suomen yli lisäämistä. Syyskuussa 1933 tehty kauppasopimus antoi Englannille yliherruuden Suomen sisäisten markkinoiden ylitse. V. 1934 annettiin Mond-Nickel yhtymälle, joka on yhteydessä International Nickel Company of Canadan kanssa, joka taasen vuorostaan kuuluu Morganin kontrolloimaan brittiläiseen kemikaalitrustiin ja amerikalaisiin trusteihin, konsessiooni nikkelin kaivamiseen. V. 1935 oli Yhdysvaltain pankkiireilla hallussaan 32 miljoonan dollarin arvosta Suomen bondeja. The National City Bank hankki kymmenen miljoonan Dollarin lainan Suomelle ja myönsi laajaa luottoa Suomen tukkiparooneille. The International Telephone and Telegraph Company, joka on Morganin liike, hankki käsiinsä kontrollin Suomen puhelinverkostoon liikekumppanuudessa ruotsalaisen Erikson firman kanssa.

Herättäen henkiin vanhat 1918-1919 suunnitelmat rakensi erikoisesti brittiläinen imperialismi raivokasta Neu-

vostoliiton vihollisten keskustaa aivan Leningradin portteille luoden järjestelmällisesti teknillisiä, aineellisia ja sotilaallisia ehtoja Suomen käyttämistä varten Neuvostoliittoa vastaan. Ollessaan syyskuussa 1936 Britannian hallituksen vieraana katsasti Mannerheim Britannian ténkki-manöövereitä, vieraili Woolwichin arsenaalissa, Vickers' Armstrong asetehaissa, Bristol Aircraft Companyn lentokonetehtaissa, jne. Häntä kestitsi virallisesti Britannian hallitus ja kestittävinä olivat hänen kanssaan Britannian armeijan yleisesikunnan päällikkö, territoriaaliarmeijan ylipäällikkö, sotilasoperatsioiden ja urkintalaitoksen ylipäälliköt, ilmailuministeriön vakinainen sihteeri, suuret ammu-ketehtailijat, Mr. Duff Cooper, Lord Plymouth, kenraali Burt, joka oli toiminut Neuvostoliittoa vastaan Latviassa ja Liettuassa vuosina 1918-1919, jne. Mannerheimistä tehtiin tällöin "Britannian Suuren Ristin" ritari.

BOLSHEVIKIT EIVÄT VOINEET SULKEA SILMIÄN HYÖKKÄYSVALMISTELUILLE

Bolshevikit eivät voineet olla panematta merkille toimintaa Neuvostoliiton rajalla ja olla käsittämättä, että sosialismin viholliset odottivat vain otollista hetkeä soviettivastaisen hyökkäyksensä alkamiselle. Kriitillisinä vuosina 1938-1939 tiukensi Suur-Britannia otettaan Suomeen. Kesäkuussa 1939 vieraili kenraali Mannerheim taaskin Lontoossa. Vähän aikaa sen jälkeen järjesti hän itse vieraspidot, joissa brittiläinen kenraali Kirke, joka juuri oli tarkastamassa Mannerheim-Kirke linjaa, oli hänen vieraanaan. Heinäkuussa 1939 osotti Britannian laivaston henkilöluettelo (British Navy List), että kaksi upseeria oli lainattu ulkomaisille hallituksille. Vanhempi upseeri, kapteeni N. C. Moore, M. V. C., joka vuosina 1919-1922 oli palvellut soviettivastaisessa interventiossa Mustalla-merellä, lainattiin Suomelle. Huolimatta Suomen pienestä ilmailuvoimasta oli Suomi niiden neljäntoista ulkomaisen

pääkaupungin joukossa, joissa Suur-Britannia piti vakinaista ilmailuvoimien attaseetä. Tämän vuoksi ei ollut lainkaan yllättävää, että Englannin-Ranskan-Neuvostoliiton neuvottelujen aikana v. 1939 Suomi halukkaasti hyväksyi roolin olla juuri se Itämeren valtio, joka, kuten Chamberlain julisti, "kieltäytyi ottamasta mitään vakuuksia vastaan Neuvostoliiton taholta."

Vaikkakin imperialistinen sota oli puhjennut Englannin-Ranskan blokin ja Saksan välillä, niin Neuvostoliiton ei sallittu unohtaa, että englantilais-ranskalaiset imperialistit eivät olleet luopuneet suunnitelmastaan hyökätä Neuvostoliiton kimppuun ja että ne uneksivat sodan "muuttamisesta" sodaksi Neuvostoliittoa vastaan. Esimerkiksi marrask. 2 p. 1939 kirjoitti Sir Walter T. Layton, vaikutusvaltainen henkilö *London News Chroniclessa*, mitä yleensä ajateltiin Britannian imperialistien piireissä. Hän sanoi:

"Joissakin piireissä on katsomuksena, että vaikkakin toisissa olosuhteissa olisi toivottavaa, että hitlerismi kerta kaikkiaan murskattaisi, niin bolshevismi on paljoa suurempi vaara, joka tulee leviämään kuin kulku-tauti ja hävittämään yhteiskunnan. Tämän vuoksi olisi meidän paikattava rauha kokoon Saksan kanssa kyettäksemme esittämään yhteisrintamaa Venäjää vastaan. Ne joilla on nämä katsomukset, ovat huolissaan siitä, että meidän ei tulisi asettaa liiaksi ankaria ehtoja Saksalle."

Sama katsomus vallitsi Ranskassa. *Manchester Guardianin* Pariisin kirjeenvaihtaja kaapeloitsi lehdelleen jouluk. 7 p., 1939, että "Ranskassa on vissien ihmisten keskuudessa tendenssi alkaa pitää *ei* Hitleriä, vaan Stalinia vihollisena No. 1". Yksinpä Yhdysvaltain sanomalehdistö esitti tätä katsomusta aivan yleisesti, erittäinkin niin kauan kun ne uskoivat omiin juttuihinsa siitä, kuinka heikko Punainen Armeija oli.

Kaiken tämän ollessa taustana ajatteletteko, että Neuvostoliitolla oli mitään syytä olla hälyyntyneenä, erittäin-

kin kun sen viholliset julistivat suuren armeijan hyökkäysmahdollisuutta Neuvostoliittoa vastaan? Eikö sellaisissa olosuhteissa Suomen hallituksen asiana olisi tullut olla, jos se todella edusti Suomen kansan intressejä, tehdä Neuvostoliitolle selväksi, että se olisi ilolla valmis yhteistoimintaan; eikö sen olisi tullut antaa takeita siitä, että mikään hyökkäysarmeija ei tulisi marssimaan Suomen alueen halki Neuvostoliittoa vastaan?

Mutta kuten v. 1919, niin myös v. 1940 — sen sijaan että se olisi toiminut yhdessä tuon päämäärän hyväksi — lisäsi se yhteistoimintaansa juuri niiden valtojen kanssa, jotka uhkasivat Neuvostoliittoa ja omaksui vihamielisen suhtautumisen Neuvostoliittoa vastaan, vieläpä salli sotilasprovokatiota Neuvostoliiton rajalla.

Tietenkin tietää jokainen, että ampuminen Neuvostoliittoa kohden yli rajan ei ollut rettelön syynä. Hyvin usein on sattunut ampumisia Neuvostoliiton rajojen ylitse ja ne eivät aina ole johtaneet sotaan. Tavallisesti kykenee Neuvostoliitto sellaiset tapaukset pienentämään pieniksi rajatapauksiksi ja pitämään ne sellaisina. Mutta tässä tapauksessa ne sattuivat tietämään, että juuri tuon rajan toisella puolen, missä tämä provokatio oli tapahtunut, oli rakennettu sotilaallisia tukikohtia Neuvostoliittoa vastaan, joiden liittolaisten sotilasylipeällystö kerskui olevan lujempia kuin yksinpä kaikki ne linnoitukset, joita oli Länsi-Europassa, nimittäin niin kutsuttu Mannerheimin linja, jonka Britannian kenraalistaapi oli rakennuttanut ja joka oli lähettänyt kenraali Kirken Suomeen sitä rakennuttamaan. Tällä niinkutsutulla Mannerheimin linjalla oli vain yksi syy olemassaoloonsa — toimia perusasemana sotilasoperatsioissa Leningradia vastaan.

Mutta Mannerheimin linja ei ollut ainoa, joka viittasi liittolaisimperialismin Neuvostoliitto-vastaisiin suunnitelmiin. Siellä oli myöskin ilmailuasemat rakennettu huoltamaan lentolaivastosta, joka on kymmenen kertaa suurempi kuin mitä Suomi milloinkaan on omistanut. Mitä varten olivat ne olemassa? Tätä ei Suomen hallitus milloin-

kaan selostanut. Myöhemmin saatiin selville mitä varten ne olivat olemassa. *Suomea oli järjestelmällisesti rakennettu ponnahduslaudaksi imperialistien armeijoiden Neuvostoliittoon syöksemistä varten hävittämään sosialismin maata.* Itse Suomi oli suurelta osalta Britannian ja Ranskan pääoman omaisuutta. *Yhdeksänkymmentä prosenttia Suomen perusteollisuuksista on ulkomaalaisten omistamaa.* Mannerheim oli Suomen myynyt kauan aikaa sitten ja Suomen hallituksen johtajat olivat tässä niin julkeita, että ne menivät yksinpä Lontooseen tullakseen koristetuiksi Britannian maailmanvallan ritariudella!

BRITANNIAN, YHDYSVALTAIN, RANSKAN JA RUOTSIN "SUOMI-RAKKAUDEN" KULTAINEN TAUSTA

Tähän päivään mennessä eivät Englannin-Ranskan imperialistit ole voineet päästä ylitse siitä, että Neuvostoliitto ja Saksa ovat tehneet hyökkäämättömyyssopimuksen, että Neuvostoliitto on vapauttanut Länsi-Ukrainan ja Läntisen Valko-Venäjän kapitalistien ja suurmaanomistajien ikeestä ja että Neuvostoliitto noudattaa omaa politiikkaansa riippumattomana Britanniasta ja Ranskasta. Englantilais-ranskalaiset ja amerikalaiset imperialistit eivät voi unohtaa, että kahdenkymmenen vuoden ajan ne ovat valmistaneet *Suomea* hyökkäystä varten Neuvostoliittoa vastaan ja että ne ovat sijoittaneet suuria summia rahaa tähän liikeyritykseen. Nyt on niiden suunnitelma sotilasinterventiosta mennyt nurin niskoin ja mullin mallin kuin korttilinna. Onko ihme, että ne ovat raivoissaan?

Ja kaiken tämän lisäksi on Suur-Britannian, Ranskan ja Yhdysvaltain porvaristo sijoittanut, kuten olemme nähneet, suuria summia Suomeen.

Suomen pääteollisuus — metsärikkauksien riisto — on keskitetty "Suomen Puujalostusteollisuuden Seuran" (Julinin, Rosenlevin, Solitanderin, Waldenin ja toisien tehtailijoiden) käsiin. Tämän yhdistyksen omistaman osake-

yhtiön — joka palvelee verhona Britannian pääoman kontrollille — yhteinen tuotantomäärä arvioitiin v. 1937 8,600,000,000 Smk. ja se edusti 96 prosenttia koko maan puutavara- ja paperiteollisuuden tuotannosta. Viisikymmentä prosenttia Suomen viennistä Englantiin käsittää tukkeja ja lautatavaraa.

Petsamon rikkaiden nikkeli-kaivantojen eksploateeraus (s.o. käyttöoikeus) on luovutettu 40 vuoden ajaksi Mond Nickel yhtiölle, eräälle englantilais-kanadalaiselle liikkeelle, joka on International Nickel Company of Canadian alayhtiö. Tämä yhtiö on sijoittanut enemmän kuin seitsemän miljoonaa dollaria Petsamon kaivantoihin.

Ammuketehtaita rakennettiin Suomeen brittiläisen ja amerikalaisen pääoman avustuksella (Armstrong, Vickers, DuPont ja monet muut). V. 1937 alkoi ensimmäinen lentokonetehdas työskennellä Tampereella ja v. 1939 alussa alettiin rakennuttaa tehdasta tykkien valmistamista varten Jyväskylään. Myöskin rakennutettiin autojen korjaus ja kokoomistehtaiden verkosto.

The United Woolen Mills Co., Ltd. omistaa Pohjois-Europan suurimmat kutomotehtaat, jotka ovat Hyvinkäällä (30 mailia pohjoiseen Helsingistä).

Puolet Teollisuus-Kiinnityslaina Pankin osakkeista, joka on antanut lainoja Suomen teollisuuslaitoksille, myytiin Suur-Britanniaan (tämän pankin pääoma on \$4,000,000.)

Kaksi kolmatta osaa Kunnallis-Kiinnityslaina Pankin pääomasta on myöskin brittiläisten intressien käsissä.

Tämä selittää, miksi liikkeiden joukossa, jotka olivat ensimmäisinä antamassa suuria summia rahastoon Suomen valkokaartin auttamiseksi, olivat Federation of the Timber Industry (liikkeet, jotka importeeraavat puutavaraa Suomesta), Vickers ja sen yhteydessä olevat yhtiöt, jotka ostavat nikkeliä; rahamiehet Lazard Freres and Berling; huonekalutehtailijafirma Harris Lebus, joka valmistaa huonekaluja Suomen puutavarasta, jne. Lopuksi ovat Tanner, Suomen Kansallispankin trustisineuvoston pu-

heenjohtaja, sen johtaja, Ryti, Valkokaarti-Suomen "pääministeri", toimineet suoranaisesti Bank of England'in asiamiehinä. Itse Englannin kuningas kohotti Rytin ritariarvoon palkkioksi hänen ulkomaiselle pääomalle antamistaan palveluksista.

Amerikan rahamiesryhmät, kuten esimerkiksi Brown Bros. ja Brown Harriman & Co. autoivat Suomen bondien myynissä. The National City Bank myönsi suurta luottoa Suomen puutavaraparooneille. Kirjassaan "Americas International Investments" (Amerikan Kansainväliset Sijoitukset) osottaa Lewis, joka on tehnyt tutkimuksen pääoman maastaviennistä, että v. 1935 oli amerikalaisilla 32,000,000 dollarin edestä Suomen bondeja ja muita arvopapereita.

Kreugerin hallintakaudella omisti ruotsalainen tulitikkutrusti neljä suurinta tulitikkutehdasta Suomessa. Niiden yhteinen tulitikkujen tuotanto edusti kahta kolmatta osaa koko maan tulitikkutuotannosta. Vain osuustoiminnalliset tulitikkutehtaat olivat itsenäisiä, mutta vuoden 1927 jälkeen myöskin ne alistuivat Kreugerin kartellin kontrolliin. Kreugerin trustin romahdus vahvisti Wallenbergin ryhmää. Se sai aikaan vain suuremman Suomen pääoman keskittymisen Wallenbergin ryhmän käsiin, joka on likeisesti kytketty brittiläiseen pääomaan.

M. M. Erikson Telephone, Telegraph and Radio Trust, joka jää jälkeen vain American International Telephone and Telegraph Companystä ja saksalaisesta Siemens Companystä, varustaa koko Suomen puhelinverkon tarpeet.

Melkoinen määrä Ruotsin pääomaa on sijoitettuna Suomen kiinteistöyhtiöihin.

Nämä tosiseikat paljastavat brittiläisten, ranskalaisten ja amerikkalaisten "ihmisystävällisten" ja "ihanteellisten" vaikutteiden "kultaisen" taustan Suomen "demokratian" tukemisessa sellaisena kuin se personoituu teurastaja Mannerheimissä.

Lloyd George oli oikeassa sanoessaan eräässä artikke-

lissaan, joka julkaistiin "United Feature Syndicate" julkaisussa helmik. 12 p.:

"Ei ole olemassa mitään epäilystä siihen nähden, etteikö niin Ranskassa kuin Britanniassakin ole olemassa voimakkaita luokkia, jotka olisivat paljoa enemmän kiinnostuneet sotaan bolshevikkistä Venäjää, kuin Natsi-Saksaa vastaan... Brittiläinen yleisö ei unohda, että v. 1919 tehtiin yritys aseellisella voimalla hävittää bolshevismi. Se koitui ällöttäväksi epäonnistumaksi siitä huolimatta, että bolshevikeillä siihen aikaan oli vain huonosti organisoitu ja huonosti aseistettu armeija... Minun mielestäni ei tämän maan kansa ole valmis hyväksyen tukemaan vuoden 1919 tuhoisan kokemuksen uusimista aikana, jolloin jo sota natsismia vastaan nielee kaiken meidän voimamme."

KUKA ON MANNERHEIM — SUOMEN "DEMOKRATIAN" LIHALLISTUMA?

Kun Suomen hallitus Lontoon määräyksiä noudattaen katkaisi neuvottelut Neuvostoliiton kanssa, kerrottiin meille Amerikan sanomalehdissä pitkältä, kuinka suuri Suomen demokratian johtaja kenraali Mannerheim on. Ja kuukausimääriä oli meidän amerikalaisen edessä vain kaksi vaihtoehtoa — joko me annamme uskollisen kannatuksemme kenraali Mannerheimille, taikka sitten me olemme huonoja amerikalaisia. Mutta kuka on tämä kenraali Mannerheim?

Hän alkoi uransa tsaari Nikolai II persoonallisena henkivartijana. Vuoden 1905 vallankumouksen aikana hääri hän tsaarin auttamisessa vallankumouksen kukistamisessa. Vuoden 1917 aikana hääri hän yrityksissä pelastaa tsarismi. Hän saapui Suomeen Saksan asiakkaana. Kun saksalaiset ajattelivat, että ne eivät häntä enää tarvitse ja potkaisivat hänet ulos, liittyi hän liittolaisiin. Ja kun Saksa luhistui, tuli hän takaisin valtaan liittolaisten voimilla.

Hän on aina ollut Suomen kansan vihollinen, aina Britannian imperialismin puolesta, aina taantumuksellinen ja mies, joka ei ole luopunut toiveista luoda uudelleen tsarismia voimaan koko vanhassa Venäjän maassa hänen itsensä esittäessä suurta roolia tuossa hirmuvallassa. Mannerheim tuli valtaan rahan ja materiaalin voimalla, joka tuli Britanniasta, Ranskasta ja Yhdysvalloista. V. 1919 sai hän kuusi miljoonaa puntaa Lontoosta; hän sai \$8,300,000 Yhdysvalloista — ja *se oli näiden lainojen takaisinmaksamisesta*, mistä Suomen hallitus sai niin ihmeellisen maineen aina velkansa ajallaan takaisinmaksamisesta. *Nämä lainat eivät milloinkaan menneet Suomen kansalle*; ne olivat lainoja, joita käytettiin *diktatuurin perustamiseen* Suomen kansan ylitse. Yhdysvallat auttoi Mannerheimiä silloin aivan samalla tavalla kuin Yhdysvallat auttoi häntä näiden viimeisten tapausten aikana.

KUKA OLI SYLLINEN SODAN PUHKEAMISESTA?

On selvää, että Neuvostoliitto ei ollut se, joka päätti ratkaista kysymykset sodan kautta. Liittolaiset ja Amerikan imperialismi olivat päättäneet pitää oven auki hyökkäystä varten soviettien kotimaahan. Neuvostoliitto oli pakotettu sulkemaan tämän oven niiden nenän edessä. Neuvostoliitolla ei Itämeren valtoihin, enempää kuin Suomeenkaan nähden ollut mitään aikeita. Esimerkiksi Suomi sai muutamia viikkoja rauhansopimuksen jälkeen Neuvostoliitolta takaisin Petsamon sataman, jota ei ainoastaan annettu takaisin Suomelle, mutta joka annettiin takaisin kaikkine tuon kaupungin laitoksineen, satamavälineineen, yleishyötylaitoksineen, jotka kaikki oli palautettu täyteen toimintakuntoon sen jälkeen kun niissä sodan aiheuttamat vauriot oli korjattu. Ehkäpä ette sitä huomaneet, mutta Amerikan sotilasasioista kirjoittajat olivat tämän johdosta niin ällikällä lyötyjä, että ne tuskin saattoivat vetää henkeään. Milloinkaan ennen ei valtioiden

välisen historian aikana voittoa valtio ole hävinneelle valtiolle antanut takaisin tärkeätä merisatamaa, eikä ainoastaan antanut takaisin, mutta tässä tapauksessa täydessä kunnossa kaikki sodan aiheuttamat vauriot korjattuna. Liettuan kokemus, jossa aivan ilman mitään pakottavaa syytä luovutettiin takaisin pääkaupunki Vilna, jonka Puola oli itselleen anastanut v. 1920, ei myöskään ollut mikään sattuman tapaus. Neuvostoliitto palautti Vilnan Liettualle ilman että Liettuan taholta mitään sellaista olisi edes ehdotettukaan. Ja Viron ja Latvian porvariston johtajien kokemus on, että sopimuksia Neuvostoliiton kanssa ei ainoastaan ole huolella noudatettu, mutta lisäksi ne ovat aiheuttaneet taloudellista virkistystä näille maille. Porvariston johtajat itse sanovat, että sopimukset Neuvostoliiton kanssa ovat pelastaneet ne joutumasta kiskotuiksi imperialistisen sodan pyörteisiin, että nämä sopimukset ovat näille maille antaneet lupakirjan elämään tavalla, mitä ne eivät milloinkaan ennen ole kokeneet.

SUOMEN PORVARISTOA KAMMOKSUTTI SAATTA SUOMI MAAILMANSODAN NÄYTTÄMÖKSI

Ja harvinaista kylläkin, liittolaisten kapitalisteilta itseltään saamme todisteet siitä, että juuri tämän tunnustaminen oli se, mikä lopulta saattoi Suomen hallituksen tekemään rauhan. Itse pääministeri Ryti selitti, että yhtenä syynä rauhasta neuvottelemiseen maaliskuun alkupäivinä oli tämä. Hän sanoi, että liittolaisilta ei oltu pyydetty apua, koska tämä olisi varmastikin merkinnyt Suomen kietoutumista suureen sotaan, jossa sotänäyttämö olisi siirtynyt läntiseltä rintamalta Skandinaviaan. Ja saattaa-ko kukaan epäillä, etteikö juuri tämä ollut Lontoon ja Pariisin suunnitelma? Ne ovat sitä julistaneet ja ne ovat sen todistaneet taasen Norjan seikkailun kautta (ja sen jälkeen Belgian ja Hollannin seikkailun kautta. — Suomentajan muist.), joka toi niille tullessaan uusia onnettomuuksia.

Kuuluisa ranskalainen sanomalehtimies Pertinax kirjotti rauhanteon aikana seuraavaa :

“Meidän on liitettävä vaikutteihin, jotka saattoivat Suomen ministeristön tekemään päätöksensä, selvä arviointi siitä, että jos Suomi liittyisi Ranskalais-Englantilaiseen liittoon, niin se saattaisi joutua alistamaan omat rajoitetut päämääränsä suurempien päämäärien alaisuuteen.”

Niin, varsin oikein, ellei Suomi ajoissa olisi nähnyt valonkipinää ja murtautunut irti Englannin ja Ranskan siesteistä, niin Suomi olisi kärsinyt saman kohtalon kuin Norja (ja myöhemmin Hollanti ja Belgia — Suomentajan lisäys), kohtalon, jonka Ruotsi on välttänyt julistamalla puolueettomuuttaan sodassa.

Jokainen päivä, minkä tämä toinen imperialistinen sota jatkuu, demonstreeraa yhä uudelleen ja uudelleen ja taaskin uudelleen, että Neuvostoliitto on ollut ainoa valta koko maailmassa, joka on rajoittanut tätä sotaa ja pelastanut kansan toisensa jälkeen tulemasta niellyksi sen kiitaan. Ensiksikin teki Neuvostoliitto kaikkensa estääkseen sodan puhkeamasta. Kun sota puhkesi — ja se on perhe riitaa kapitalististen valtojen kesken ja ne, jotka sanovat, että Neuvostoliitolla on vastuu sen lopettamisesta, myöntävät sen kautta, että vain Neuvostoliitto saattoi ylläpitää rauhaa niiden kesken — teki Neuvostoliitto kaikkensa rajoittaakseen sen leviämistä. Se pelasti kolmetoista ja puoli miljoonaa ihmistä entisestä Puolasta sodan kauhuilta ja natsivaltauksesta; se pelasti Liettuan, Latvian ja Viron tulemasta pelinappuloiksi imperialistisessa sodassa, ja huolimatta Suomen hallituksesta se pelasti Suomen kansan joutumasta pelinappulana vedetyksi liittolaisimperialististen valtojen suureen peliin maailman vallinnasta.

Tämän merkitys selitetään Kommunistisen Internationalen Toukokuun Ensimmäisen Päivän julistuksessa :

“Brittiläiset ja ranskalaiset sodanlietsojat ja niiden sosialidemokraattiset liehakoitsijat ovat raivoisia sen tosiseikan vuoksi, että Neuvostoliitto omaksuu puolu-

eettoman kannan heidän imperialistiseen sotaansa nähden. Ne ovat raivoissaan siitä tosiasiasta, että Neuvostoliitto jatkuvasti kasvaa ja voimistuu, kun sen sijaan ne itse ovat imperialististen ristiriitojen ja sodan kynsissä . . . Kapitalistit haluaisivat, että Neuvostoliitto noudattaisi politiikkaa, joka heitä miellyttäisi. Mutta Neuvostoliitto noudattaa omaa politiikkaansa, joka on omistettu sosialismin intresseille. Neuvostoliitto pitää yllä suuren kansansa intressejä, joka täydentää luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamista. Sen kautta se puolustaa kautta maailman työtätekevän kansan, kaikkien kansojen intressejä.”

III

SANOMALEHDISTÖ MYÖNTÄÄ — VALHETELLEENSA

Suomen-Neuvostoliiton sodan tapaukset ovat jokaisella aivan liiaksi tuoreessa muistissa, jotta ne eivät tässä kaipaa katsausta. Riittää kun panee merkille, että kapitalistinen journalismi ei milloinkaan ole vajonnut sellaisiin inhottaviin valhettelemisen syvyyksiin ja asioiden vääristelyihin kuin tämän sodan aikana siitäkin huolimatta, että Walter Kerr, jonka sähkösanomat ilmestyivät New York Herald Tribunessa, myönsi tämän sanoen:

“Vanhantyyppiset sanomalehtien kirjeenvaihtajat sanovat, että Suomen sota on ensimmäinen sota moneen vuoteen ilman sotakirjeenvaihtajia. Mahdollisesti se sitä on . . . Vaikkapa amerikalaiset kirjeenvaihtajat olisivat taitavia hiihtäjiä, mitä ne eivät ole, taikka vaikkapa ne puhuisivat suomenkieltä, mitä ne eivät osaa, niin armeija ei sallisi niiden käydä etulinjoilla, ellei kysymyksessä olisi verraten hiljainen päivä . . . Tämä on syy, miksi yksikään kirjeenvaihtaja, sikäli kuin minä tiedän, ei kertaakaan ole nähnyt joukkoja taistelussa.”

Eräessä myöhemmässä sähkösanomassa huomautti Mr. Kerr varsin oikein:

“Toinen opetus siviilihenkilölle siinä, mitenkä tulee tulkita sotakirjeenvaihtajaa nykyaikaisessa sodassa: Lukijan tulee Amerikassa yksinkertaisesti lukea rivien välistä.”

Ja varmastikin oli amerikalaisen lukijan luettava rivien välistä, erittäinkin kun Neuvostoliitto oli kysymyksessä. Sota oli tuskin päättynyt kun sanomalehtien kirjeenvaihtajien, artikkeleiden kirjottajien ja radiopuhujien oli julistettava omat väaristelynsä ja valheensa “väarintiedotuksiksi” ja kieltäydyttävä olemasta niiden takana. Dorothy Thompson tunnusti itse olevansa “väarin tiedotettujen” joukossa. Samaten oli Walter Lippman pakotettu julistamaan valheellisiksi omat soviattivastaiset kiihotuksensa ja artikkelissaan huhtik. 16 p. hän havaitsi yhdeksi liittolaisten eduksi nykyisessä tilanteessa sen, että ne olivat tulleet “pidätetyiksi osaksi terveän järjen ja osaksi hyvän onnen seurauksena tulemasta sekaantuneiksi tuhoisaan ja hyödyttömään sotaan Venäjän kanssa.” Kaikki valheet Punaisen Armeijan kyvyttömyydestä ja heikkoudesta, raakalaismaisesta siviiliväestön pommittamisesta, Punaisen Armeijan yleisesikunnan avuttomuudesta ja kerskailevasta Suomen armeijan etevämmyydestä heitettiin yli laidan. Maailman imperialistit olivat kauhistuneita sosialistisen Punaisen Armeijan voiman, alotekykyisyyden, varustusten, sankaruuden ja joustavuuden näytöksestä. Muutamia päiviä sodan päättymisen jälkeen ilmaantui sanomalehtiin erikoinen synnintunnustusten sarake. Mainitkaamme niistä muutamia.

Hanson Baldwin, *New York Timesin* “sotilasekspertti” ja yksi kaikkein ilkeämielisimpiä Neuvostoliiton parjajia näiden “sotilaseksperttien” joukossa, kirjoitti *New York Timesissä* huhtik. 7 p., 1940 seuraavaa:

“Venäläiset menivät Suomessa miltei ennenkuulumattoman kokeen läpi sodankäynnissä — Arktiikan sotaretken kylmimmän talven aikana mitä vuosikymme-

niin on koettu — Europan villedimmässä ja kaikkein helpoimmin puolustettavissa olevassa maassa, vastustajia vastaan, jotka yksilöinä ja armeijana ovat maailman sitkeimpiä taistelijoita ja jotka olivat varustetut (vaikkakin riittämättömästi) hyvillä, uudenaikaisilla aseilla . . . Huolimatta ilmotetusta yksilöllisestä aloitteellisuuden puutteesta osotti Punainen Armeija virkistävä, miltei naivia halua kokeilla uusilla aseilla: panssaroiduilla reillä, 'Molotovin eväskoreilla' (pesämaisesti yhteen sovitetuilla pommeilla), jne. Jalkaväki osotti rohkeutta ja päättäväisyyttä ei ainoastaan Karjalan Kannaksella, mutta niissä tilanteissa kun se Pohjolassa möi elämää kalliista. Venäläinen tykistö oli ilmeisesti vaikuttava, erittäinkin viimeisessä suuressa hyökkäyksessä Karjalan Kannaksella, jolloin suomalaiset kirjaimellisesti tukahutettiin tuliverhojen alle. Kun suomalaiset peräytyivät, siirrettiin venäläisten tykit eteenpäin uusille asemille sellaisella nopeudella ja tehokkuudella, että se hämmästytti sotänäyttämöllä olevia havaintojen tekijöitä.”

Tukholmasta New York Timesille maalisk. 13 p. lähettämässään kaapelisanomassa selitti James Aldridge, että Mannerheimin linjan murskaaminen “on kaikkein tärkein sotilaallinen teko sitten maailmansodan, ei ainoastaan sotilaallisen tärkeytensä vuoksi, mutta siksi, että sen välittömät seuraukset lähettivät Suomen pääministerin, Risto Rytin; Juho Paasikiven, Suomen entisen pääministerin ja heidän virkaveljensä kiireesti Moskovaan.” Se oli teko, sanoi Aldridge, “joka vetää vertoja ja on joissakin suhteissa parempikin kuin Maginot linjan, taikka Westwallin murtaminen.”

Aldridge lähetti maalisk. 15 p. Tukholmasta taaskin New York Timesille kaapelisanoman Punaisesta Armeijasta, jossa hän sanoi, että sillä “on kylliksi kyvykkäitä insinöörejä, sillä ne rakensivat kokonaan uuden tien Venäjän rajalta Kianta-järvelle — 20 mailin matkan — vähemmässä kuin kuukauden ajassa.”

Aldridge sanoi myöskin samassa kaapelisanomassa :

“Maahantunkeutumisen todellinen strategia oli myöskin hyvä. Ne viisi kiilaa, jotka venäläiset tekivät Petsamosta Karjalan Kannakselle ulottuvalla alueella suoritettiin suomalaisten komentajien arvion mukaan parhailla Suomeen tunkeutumisen kohdilla. Ja hyökkäyksen todellinen strategia, joka aiheutti Suomussalmen taistelun, oli teoriassa ja käytännössä aivan oikea . . . Ehkäpä kaikkein tärkein seikka Punaisen Armeijan harjoittamisessa on se seikka, että se on opetettu ‘hallussaanpitäjäksi’ ennemminkin kuin maahanhyökkääjäksi . . . Edistyivätkö venäläiset? Kyllä ne edistyivät — ja nopeasti. Niin nopeasti, että helmikuun 23 p. julkaisi Suomen ylipäällystä selostuksen, jonka mukaan mitään ulkomaisten kirjeenvaihtajien raportteja venäläisten puutteellisuuksista ei tulevaisuudessa tulla suvaitsemaan, sillä venäläiset olivat ulkomaisesta lehdistöstä saaneet nopeasti raportteja ja korjasivat virheensä heti . . . Selvää on, että venäläiset saivat monta opetusta taistelun kuluessa ei ainoastaan ulkomaisesta sanomalehdistöstä, mutta olosuhteista ja ennenkuin sota päättyi, olivat ne saavuttaneet taistelumuodon, joka yllätti suomalaiset ja lopulta johti Suomen puolustuksen murskaamiseen. Ne ottivat myöskin käytäntöön uusia metoodeja, kuten panssaroituja rekiä, kolmikerroksisia kaivauksia ja valeleirejä vetämään pommituslentokoneita lentokonevastaisten tykkien maalitauluiksi.”

Neuvostoliiton pommituslentokoneista kirjotti Aldridge :

“Ne kestävät edullisesti vertailun samaa tekoa olevien brittiläisten pommitustasojen kanssa . . . Yleensä oli näiden lentokoneiden suorittama pommitus tehokasta. Maan villeyden ja varasto- ja tiekeskusten pienuuden vuoksi oli niiden ilmapurjehduksen oltava hyvä päivänvalossakin . . . Useita uusia pommityyppejä, laskuvarjostimia, jne. tuli näkyville Suomen sodassa. Näistä oli kaikkein kuuluisin se, mitä suomalaiset ni-

mittivät "Molotovin eväskoriksi", joka oli kartion muotoinen rasia, jossa oli sata, taikka enemmänkin sytytyspommia. Nämä hajaantuivat kartion pudotessa maahan paljoa laajemmalle alalle kuin mitä ne olisivat voineet levitä siinä tapauksessa, että ne olisi kukin pudotettu suoraan lentokoneesta. Venäläiset taistelu- ja patrullilentokoneet . . . tehdyt keinotekoisesta puusta ja vaneerista . . . olivat kevyitä ja äärimäisen helppoja käsitellä; ne voittivat kaiken mitä niitä vastaan lähetettiin ilmaan . . . Useimmilla pommitus- ja taistelukoneilla oli huomattavan hyvä näköala varattu ohjajalle ja niissä oli vain muutamia 'sokeita kohtia' tykkimiehille, mitkä seikat muodostavat kaikkein vakavimmat probleemit tämän päivän lentokoneiden rakentajille."

Neuvostoilmailijoista kirjotti Aldridge:

"Niiden kyky lentää on kiistämätöin; ja niiden treenaus on korkealla tasolla erittäinkin lentotieteessä ja tieteen käyttämisessä pommitukseen ja toisiin tehtäviin . . . Havaitojen tekijöiden ja tykkimiesten tuli kyetä ohjaamaan lentokoneita, joten jokainen mies ilmassa oli lentäjä . . . Ilmailuvoimissa on jokaisen miehen arvo sama ja vaihdettavissa oleva, vaikkakin todellinen koneen ohjaaja oli se mies, joka sitä luotsasi . . . Miehistö . . . oli hyvin puettu. Niillä oli turkiksilla vuoratut vaatteet ja sähköllä lämmitetyt kintaat ja saappaat."

JUTUT SIVIILIVÄESTÖN POMMITTAMISESTA VALHETTA

Onko sitten ihme, että Wade Wernerin, yhden *Associated Pressin* specialistin, joka käsitteli Neuvostoliiton-Suomen sotaa, oli myönnettävä *Associated Pressin* vuotuisessa konventsioonissa New York Cityssä, huhtik. 23 p., 1940 pitämässään puheessa, että jutut Neuvostoliiton

pommittajien kelvottomasta ja epätarkasta pommituskäytöstä oli silkkää valhetta. Hän sanoi:

“Suomesta lähetetyt sensuroidut sähkösanomat olivat luonnollisestikin ylen kuormitetut vaurioilla kouluille ja sairaaloille, ihmishengen hukalla ennemminkin siviiliväestön kuin sotilaiden keskuudessa. Tästä huolimatta uskon rehellisesti, että bolshevikit eivät tahallaan koettaneet pommittaa siviiliväestöä.”

Walter Kerr, *New York Herald Tribunesta*, lähetti myöskin lehdelleen sähkösanomia maalisk. 21 ja 23 p., tuhoten väitteet siitä, että Neuvostoilmailijat olisivat pommittaneet siviiliväestöä, jota, kuten huomasimme, presidentti Roosevelt käytti tekosyynä “siveellisen vietti-kiellon” jatkamiseksi Neuvostoliittoa vastaan ja sen kautta osottaen mikä oli Rooseveltin teon todellinen tarkoitusperä. Kerr kirjoitti:

“Kauan pelätty rajoittamaton sota ilmasta käsin, joka on kohdistettu pääasiallisesti siviiliväestöä vastaan, ei ollut alkanut.”

Tietenkään ei Kerr mainitse Molotovin vakuutusta siitä, että se ei milloinkaan tulisikaan alkamaan. Hän jatkaa:

“On totta, että punaiset ilmailuvoimat eivät milloinkaan pyrkineet tuhoamaan Suomen siviiliväestöä . . . Vapaan tulkinnan alaisuudessa useimmat niistä paikoista, joita ne pomittivat, saattaisi nimittää sotilaallisiksi maaleiksi siinä mielessä, että niissä tavallisesti oli läpikulkeva rautatie, jossakin määrin sotajoukkoja kylään majoitettuna, taikka läheistössä jokin tehdas, joka tuotti varusteita maanpuolustukselle.”

Niinpä ei niillä sanomalehtien johtavilla otsikoilla, joissa väitettiin “Neuvostoliiton pommittaneen siviiliväestöä” ollut tosiasiallisesti mitään perustaa, vaan ne olivat vain tarkotetut nostattamaan Neuvostoliittovastaista sotahysteriaa Amerikan kansan keskuudessa. Näiden vääristelysten raporttien perustalla, jotka nyt myönnetään vääriksi,

lähetti presidentti Roosevelt provosoivan protestinsa "siiviliväestön pommittamista" vastaan Neuvostoliitolle aivan samalla tavalla kuin hän käytti näiden valheellisten raporttien tekosyytä "siveellisen vientikiellon" julistamiseen Neuvostoliiton kanssa kaupankäyntiä vastaan.

On tärkeätä panna merkille, että lentokoneet, joita James Aldridge, New York Timesin kirjeenvaihtaja, näki, eivät likimainkaan edusta Neuvostoliiton ilmailumahtia. Hän kirjoitti:

"Lentokoneista, joita punaiset ilmailuvoimat eivät käyttäneet, ovat niiden nelimoottoriset pommittajat kaikkein huomattavimmat. Niistä ei yhtäkään milloinkaan nähty Suomen yläpuolella. Myöskään ei siellä ollut ainoatakaan niiden viimeisimmän tyyppistä taistelukonetta."

Tulee varmaankin kulumaan pitkä aika siihen, kun imperialistit uudelleen uskovat omia valheitaan Neuvostoliitosta!

Samallaisen todistuksen kuin James Aldridge, antoi Leland Stowe, *Chicago Daily Newsissä* maalisk. 20 p., 1940. Hän "pani asiat paikalleen" seuraavalla tavalla:

"Mahdollisesti ei Venäjän armeija voi kilpailla Saksan, taikka Ranskan sotilaskoneistojen kanssa, mutta se on paljoka parempi armeija kuin mitä ulkomaiset ekspertit milloinkaan ovat kuvitelleet sen olleen . . . Se on osottanut iskuvoimaansa ja erinomaista sisäistä henkeään ja hyvää varustautumista. Sitäpaitsi on Neuvostoliiton ylin sotilasjohto osottanut suurta kykyä oppia kokemuksistaan ja kykyä muuttaa taktiikkaansa. Sen lopullinen saavutus laaja-asteikkoisen hyökkäyksen ylläpitämisestä Karjalassa kuuden viikon aikana oli erinomainen ja ponnistukset palkitsivat itsensä sen jälkeen kun ulkomaiset ekspertit olivat julistaneet hyökkäyksen jatkamisen mahdottomuudeksi. Yhtä merkillepantava on se tehokkuus, jolla venäläiset . . . onnistuivat varustamaan enemmän kuin 400,000 miestä Karjalassa ja 250,000 miestä paljoa pohjoisemmalla rintamalla

ruokatarpeilla ja ammuksella käyttämällä vain yhtä rautatietä kumpaakin varten. Saattaa mennä pitkä aika, ennenkuin tämän mysterian perille päästään, mutta Neuvostoliiton saavutusten vaikuttavuus ja tärkeys jää jäljelle. Sillä jos Punainen Armeija saattoi järjestää joukkomitassa transportin niin laajalle alalle Peräpohjan lumissa helmikuussa, niin täytyy olettaa, että se kykenee sen tekemään yhtä hyvin taikka paremmin missä tahansa keskisillä ja eteläsillä rajoillaan.”

Nämä superlatiivit (korkeimmassa vertailuasteessa maininnat) ja kiittävät laatusanat, joita kapitalistiset kirjeenvaihtajat lopulta olivat pakotettuja antamaan Punaiselle Armeijalle, ovat huomion arvoisena vastakohtana niiden aikaisemmille valheille ja vääristelyille. Mutta ne jäävätysteriaksi vain niille, jotka uskoivat ja jotka haluavat uskoa imperialistien parjaukset Neuvostoliiton “hyökkäyksestä” ja “imperialistisista” aikeista Suomea vastaan. Vain sosialistinen armeija, joka perustuu sosialistiseen talouteen, ja joka on kokoonpantu miehistä, jotka ovat harjoitetut sosialismin hengessä ja jotka taistelevat vain puolustaakseen työväenluokan etuja ja hävittääkseen sodan murhapolttajat ja kansan historiallisten saavutusten viholliset, saattoivat taistella kuin nämä kirjeenvaihtajat lopulta olivat pakotettuja myöntämään Punaisen Armeijan taistelleen. Nämä kirjeenvaihtajat ovat antaneet oman todistuksensa toteamaan, että Neuvostoliitolle ei ollut mitään hyökkäysaikeita Suomea vastaan ja että sen päämääränä oli puhtaasti turvata sosialismin maa ja hävittää imperialistinen perusasema, joka oli rakennettu hyökkäystä varten Neuvostoliittoa vastaan.

NEUVOSTOLIITTO OSOTTI VALMEUTTA RAUHAN PALAUTTAMISEEN

Neuvostoliiton valmius rauhan solmimiseen Suomen hallituksen kanssa niin pian kun tämä päämäärä oli saavutettu, on lopullinen vastaus niille Neuvostoliiton par-

jaajille, jotka turhaan yrittivät maailmaa pelottaa "punaisen imperialismiin" kummituksella. Neuvostoliitto oli asemassa, missä se olisi saattanut vallata koko Suomen, sen jälkeen kun sen puolustuksen päälinja oli murskattu, sen armeija oli pakenemassa ja sen menetykset olivat korvaamattomat. Ja kuitenkin rajoittivat Neuvostoliiton rauhanehdot alueelliset luovutukset niihin alueisiin, jotka sota oli osottanut välttämättömiksi Neuvostoliiton puolustukselle. Kuten Molotov osotti, ei mitään sotakorvauksia vaadittu, kuten jokin imperialistinen voittaja olisi vaatinut; mitään aluetta, joka olisi ollut rikas luonnonrikkauksista, ei otettu. Rikas Petsamon alue jäätä vapaine satamineen ja nikkeli-rikkauksineen, jota Neuvostoliitolta puuttuu, palautti Neuvostoliitto takaisin sotavaurioita kärsineet rakennukset korjattuina parempaan asuun kuin missä ne olivat olleet ennen sota. Rauhansopimus ei tuhonnut Suomen itsenäisyyttä; se ei pyrkinyt tekemään Suomesta pelkästään Itämeren valtiota; se vain hankki vakuudet sosialismin maan turvallisuudelle.

Neuvostoliiton-Suomen rauha esti sodanlietsojien suunnitelmat toteutumasta sodan levittämiseen nähden kautta Itä-Europan — suunnitelmat, joihin osallistui myöskin Yhdysvaltain hallitus. Käsittäkäämme tämä — Yhdysvaltain hallitus ei ole puolueeton tässä imperialistisessa sodassa; se on ainoastaan ei-sotiva, kuten Mussolini Italiassa. Ja kuten Mussolini ei-sotivana käy sota Saksan puolesta, käy Yhdysvallat ei-sotivana diplomaattista ja taloudellista sota liittolaisten puolesta.

Neuvostoliiton-Suomen rauha esti imperialistit pane-masta täytäntöön suunnitelmansa muuttaa sota sodaksi Neuvostoliittoa vastaan; se pelasti pienet Itämeren maat joutumasta taistelukentäksi ja osotti pikkukansoille, joiden puolueettomuutta ja itsenäisyyttä englantilais-ranskalainen imperialismi uhkaa, että Neuvostoliitto ja sen mah-tava Punainen Armeija on rauhan rintavarustus ja sen rauhanpolitiikka tae niiden itsenäisyydelle. Se voimistutti Neuvostoliiton puolustusvoimaa. Tämä on suuri tekijä

rauhan asian hyväksi. Niin kauan kun imperialistit ajattelivat, että Neuvostoliitto on heikko ja kun ne propagandansa kautta saattoivat pitää Hitlerin vakuutettuna, että se on heikko, oli aina olemassa vaara sodan yhä laajemmalle levittämisestä ja lisää miljoonien ihmisten sodan teurastukseen kietomisestä. Neuvostoliiton — Suomen rauha auttoi viettelysten niiden tieltä pois kitkemistä.

Neuvostoliiton-Suomen rauha demonstreerasi eroavaisuuden sosialistisen ja imperialististen valtojen välillä. Neuvostoliitto saattoi sodan päättymään niin nopeasti kuin suinkin; se ei vaatinut mitään sotakorvauksia, eikä esittänyt mitään muita aluevaatimuksia kuin ne, jotka alkuperäinen sotilaallisen turvallisuuden saavuttamisen päämäärä saneli ja jotka olivat myöskin Suomen intressien mukaiset. Imperialistiset vallat eivät milloinkaan ole tehneet rauhaa häikeilemättömästi alueita ja ihmisiä kahmimatta ja kuormittamatta niitä sotakorvauksilla ja orjuuttamatta niitä. Neuvostoliiton-Suomen rauha on innoittanut kansanjoukot kaikissa maissa luottamuksella, luottamuksella ei ainoastaan Neuvostoliittoon, vaan myöskin joukkojen itsensä kykyyn toisissa maissa itsensä järjestämiseen, voimansa tuntemiseen sodan päättymiseen saattamisessa. Neuvostoliiton-Suomen rauha avasi kansoille mahdollisuuden mennä hallituksiensa päiden ylitse tämän imperialistisen sodan lopettamisessa.

Kaikkein tärkein lahja tälle oli se tapa, jolla Neuvostoliiton-Suomen rauha ja sen seuraukset ovat paljastaneet imperialistien sotasuunnitelmat. Kun tämä rauha allekirjotettiin, ovat imperialistit heittäneet sivuun miltei kaikki korkeaperiaatteiset ja siveelliset verukkeensa nykyisestä sodasta. Avoimesti ja peittelemättä käydään nyt kummallakin puolen sotaa imperialistisen laajentamisen puolesta ja tämän kaikille kansoille selväksi tekeminen on ensimmäinen suuri askel sodan lopettamiseksi ja sotaa synnyttävien voimien maailmasta poistamiseksi.

NEUVOSTOLIITON—SUOMEN RAUHA PALJASTI TYÖVÄENLUOKAN PETTURIT

Neuvostoliiton-Suomen rauha paljasti myöskin työväestön harhaanjohtajat, Toisen Internationalen puolueet ja ne ammattiunionien johtajat, jotka seuraavat Toista Internationalea kaikkien maiden niinkutsutuissa sosialidemokraattisissa työväenpuolueissa. Nämä johtajat ovat paljastetut sodan valmistajien asiakkaina, niinä, jotka kaikkein tarmokkaimmin kiskovat ihmisiä sotaan, niinä, jotka kaikkein tarmokkaimmin koettavat esittää siveellistä veruketta *heidän* imperialismilleen ja kansan avuttomana jättämiselle imperialististen valtojen masinoimiselle ja juonittelulle.

Neuvostoliiton-Suomen rauha oli suuri palvelus Yhdysvaltain kansalle, sillä se heitti voimakasta valoa Washingtonin, Rooseveltin politiikkaan osottaen niiden seuraavan ulkomaapolitiikkaa, joka on kytketty liittolaisten ulkomaapolitiikkaan ja kohdistettuna samoihin imperialistisen laajennuksen sodan levittämispolitiikkaan.

Neuvostoliiton-Suomen rauha paljasti porvarillisen demokratian tekopyhyyden ja opetti kansanjoukoille, mitenkä likeinen yhteys on näiden porvarillisen demokratian johtavien piirien ja fasismin avoimen terrorin välillä.

Neuvostoliiton-Suomen rauha osotti mikä suunnaton mahti on Neuvostoliitolla ja sen Punaisella Armeijalla. Se lopetti kaiken spekulatsioonin Neuvostoliiton heikkoudesta ja teki selväksi, että sosialismi ei ainoastaan tuota hyvinvointia kansalle, että se ei ainoastaan synnytä onnellisen, rikkaan ja hyvinvoivan maan, mutta myöskin, että sen lupaukset pidetään, että saattaa luottaa siihen toiseikkaan, että se maa synnyttää sotilasneroa yhtä hyvin kuin yhteiskunnallista ja taloudellista neroa.

Neuvostoliiton-Suomen rauha on kristallikirkkaudella osottanut Neuvostoliiton rauhan roolin kansainvälisissä asioissa. Suomella on nyt mahdollisuus välttää imperialistisen sodan pahin raatelu, sen sijaan että se olisi tullut pis-

tetyksi sen keskelle ja että siitä olisi tehty keskenään ottelevien suurien valtojen välinen taistelukenttä. Suomelle on säilytetty sen itsenäisyys ja sen taloudellinen asema. Jos Suomen kansa voisi ottaa haltuunsa oman maansa, jos Suomen kansa voisi kontrolloida omaa maataan, olisi Suomella mahdollisuus nauttia Neuvostoliiton vertojaan vailla olevasta hyvinvoinnista.

Suomen kansa tiesi tämän ja juuri siksi, että Suomen hallitus tiesi, että Suomen kansa tiesi tämän, ei se tohtinut jatkaa sotaan Neuvostoliiton kanssa ja kytkeä sitä imperialistiseen sotaan ja sallia imperialistien sotajoukkojen marssia alueidensa halki. Jos ne tämän olisivat tehneet, niin Suomen kansa olisi yhtynyt Punaiseen Armeijaan ajamaan alueiltaan pois ranskalaisia ja brittiläisiä imperialisteja.

Ja niinpä ei Neuvostoliiton-Suomen rauha ole jotakin sellaista, joka olisi pakotettu Suomen kansalle, sillä se on onnellinen tästä rauhasta. Tämä rauha ilmaisee Suomen kansan tahtoa yhtä hyvin kuin Neuvostoliiton kansojen tahtoa ja tämän rauhan perustalle tullaan rakentamaan mitä kiintein yhtenäisyys Suomen kansan ja Neuvostoliiton välillä niinä vakavina päivinä, joihin maailma nyt on syöksymässä.